

FİHRİST

GİRİŞ	3
1-İSLAM DÜŞÜNCESİNDE TEKFİR FİTNESİ	4
1- Tekfirin Geçmişi	4
a-Havaric (Hariciler): Tekfirin Öncüleri	4
b-Dördüncü Yüzyıl ve Müslüman Katliamı	5
c-Günümüzde Tekfir Fitenesi	6
2-İslami Düşüncece Tekfir	7
a-İslam Düşüncesinde İnsanın Hürmet ve Saygınlığı	7
b-Müslümanın Hürmet ve Saygınlığı	7
c-Müslüman Düşünürler ve Tekfir Meselesi	9
YÜCE REHBERLİK MAKAMI HZ. AYETULLAHU'L-UZMA	13
SEYİT ALİ HÜSEYNİ HAMANE'NİN (ALLAH BAŞIMIZDAN EKŞİK ETMESİN) FETVASI	13
YÜCE REHBERLİK MAKAMI, İMAM HAMANE'NİN BÜROSUNDAN VERİLEN CEVAP	13
VELİ-İ FAKİH'İN SAYGIDEĞER HAC VE ZİYARET İŞLERİ TEMSİLCİSİNİN BÜYÜK TAKLİT MERCİLERİNE	
YÖNELTİĞİ SORU	14
Ayetullahu'l-Uzma Cafer Subhanî (Allah bereketini daim kılsın)	16
Ayetullahu'l-Uzma Seyit Musa Şubeyrî Zencanî (Allah bereketini daim kılsın)	18
Ayetullah Muhammed Haşim Salihî (Allah bereketini daim kılsın)	19
Ayetullahu'l-Uzma Lütfullah Safi Gulpayaganî (Allah bereketini daim kılsın)	20
Ayetullahu'l-Uzma Seyit Muhammed Ali Alevi Gürganî (Allah bereketini daim kılsın)	21
Ayetullah Âsif Muhsinî (Allah bereketini daim kılsın)	22
Ayetullahu'l-Uzma Seyit Yusuf Medenî Tebrizî (Allah rahmet etsin)	23
Ayetullahu'l-Uzma Hüseyin Mezâhirî (Allah bereketini daim kılsın)	23
Ayetullahu'l-Uzma Nasır Mekârim Şirâzî (Allah bereketini daim kılsın)	25
Ayetullahu'l-Uzma Seyit Abdü'l-Kerim Musevî Erdebilî (Allah bereketini daim kılsın)	26
DİĞER TAKLİT MERCİLERİ VE İSLAM ALİMLERİNİN FETVA VE GÖRÜŞLERİ	28
Ayetullahu'l-Uzma Abdullah Cevadi Âmulî (Allah bereketini daim kılsın)	28
Ayetullah Şeyh Muhammed Mehdi Âsifi (Allah bereketini daim kılsın)	30
Ayetullahu'l-Uzma Seyit Muhammed Said Hekim (Allah bereketini daim kılsın)	32
Ayetullahu'l-Uzma Seyit Ali Sistanî (Allah bereketini daim kılsın)	34
Ayetullahu'l-Uzma Muhammed Fazıl Lenkeranî (Allah rahmet etsin)	37
Ayetullahu'l-Uzma Beşir Necefî (Allah bereketini daim kılsın)	38
Ayetullahu'l-Uzma Vahit Horasanî (Allah bereketini daim kılsın)	39
Ayetullah Muhammed Rıza Mehdevî Kenî (Allah bereketini daim kılsın)	40
Ayetullah Muhammed Yezdî (Allah bereketini daim kılsın)	41
Üstat Doktor Ferid Vâsıl Nasr (Allah bereketini daim kılsın)	43
Yüce Rehberlik Makamı Hz. Ayetullahu'l-Uzma Hamaneî'nin Kürdistan Halkına Yapmış Olduğu	
Konuşmasından Kesitler	44
Yüce Rehberlik Makamı Hz. Ayetullahu'l-Uzma Hamaneî'nin Kürdistan'daki Şia ve Sünni Öğrencileri	
Kabulünde Yaptığı Açıklamalar	45

Bismillahirrahmanirrahim

Allahumme salli alâ Muhammed ve Âl-i Muhammed

**Büyük Taklit Mercileri Ve İslam Düşünürlerinin Fetva Ve Görüşleri Esasına
Göre
MÜSLÜMANLARIN TEKFİR EDİLMESİ VE İSLAM MEZHEPLERİNİN
MUKADDESÂTINA HAKARET ETMENİN
HARAM OLMASI HAKKINDA**

Ayrıca:

İSLAM DÜŞÜNCESİNDE TEKFİR FİTNESİ

Hac ve Ziyaret Araştırma Merkezi

GİRİŞ

Günümüz İslam dünyası, tarihin en hassas ve önemli dönemlerinden birini geçirmektedir. Bir taraftan İslami uyanışın gelişip yayılması, yabancı düşüncelerden yorulmuş ve ümitsizliğe kapılmış Müslümanların İslam feryatları, İslam dünyasının her yerini kuşatmış ve öte yandan İslam'ın yeminli düşmanları, insanlığa hayat veren İslam diniyle mücadele etmek için tüm güçleriyle savaş meydanına inmişlerdir. İslam düşmanları çok iyi anlamışlardır ki; eğer İslam'ın asil ve can veren manevi öğretileri Müslümanlar arasında yayılırsa, artık zorba ve müstekbir güçlere yer kalmayacak ve İslam dini evrensel olacaktır.

Maalesef, yabancı düşmanın yanı sıra, bugün İslam toplumuna ve İslami uyanışa telafi edilemez darbeler vuran şey “**Tekfir Fitnesi**”dir. Gün geçmiyor ki Tekfirciler'in kirli elleri, hayali bahanelerle, Müslümanların pak ve temiz kanını dökmemiş olsun ve yine Müslümanların kimliğini ortaya koyan mukaddes mekânları yıkmamış olsunlar. Onlar, Havaric (Hariciler) gibi Kur'an-ı Kerim'in bazı ayetlerinden su-i istifade ederek, Müslümanları katletmekte ve mallarını yağmalamaktadırlar. İmam Ali'nin (a.s) buyurduğu gibi; “**Söyledikleri haktır ama bununla bâtili amaçlıyorlar.**”

Tekfirciler dini marifet ve bilgileri bidatçe yorumlarla, Müslümanların kan, mal ve namusuna saldırmaktadırlar. Onlar bazı hatalı işleri bir şekilde mezhep büyüklerine nispet vermekte, bazı avam halkın uygunsuz davranışlarını büyük göstererek, Müslümanlar arasında ihtilaf ve tefrika ateşini alevlendirmekte ve Müslümanların dini duygularını yaralamaktadırlar. Bu tür davranışların sonucunda Müslümanlar arasında ihtilaf ve kötümserlik oluşmakta ve yayılmaktadır.

Ehlibeyt (a.s) Mektebi takipçileri, taklit mercileri ve âlimleri İslam mezheplerinin kutsal değerlerine hakarete bulunmayı ve diğer mezheplerin takipçilerini tekfir etmeyi caiz bilmemekte ve açık bir şekilde bu amelin haram olduğuna dair fetvalar yayınlamaktadırlar. Ayrıca birçok Şia âlim ve düşünürü, Müslümanların tekfir edilmesi ve İslam mezheplerinin mukaddesâtına saygısızlık etmenin haram oluşunda birbirine yakın görüşler ortaya koymuşlardır. Dolayısıyla ‘**Veli-i Fakih'in Hac ve Ziyaret İşleri Temsilciliği**’, bu fetva ve görüşleri yayınlayarak, İslam mezheplerinin temellerini yakınlaştırmak ve diğer mezheplerin düşünür ve âlimlerini, **Tekfirciler** ve işledikleri cinayetlerle mücadele etme ve fikir birliğine vardırma noktasında önemli bir adım atmıştır.

Elinizdeki eser, büyük taklit mercilerin fetvaları ve bazı İslam âlimlerinin ve düşünürlerinin görüşlerinin yanı sıra, Kur'an, sünnet ve İslam düşünürlerinin kible ehlini tekfir etme fitnesi hakkındaki görüşlerini kısa bir şekilde ele almıştır. Tüm İslam dünyası ulemasının yardım ve gayreti ile tekfir fitnesinin İslam dünyasındaki düşünce ve amel sahnesinden yok olmasını ümit ediyoruz.

Hac ve Ziyaret Araştırma Merkezi

1-İslam Düşüncesinde Tekfir Fitnessi

1-Tekfirin Geçmişi

a-Havaric (Hariciler): Tekfirin Öncüleri

İslam dünyasında tekfir fitnessi, “Hariciler” adlı grupla başladı. Hariciler, iman anlayışını yanlış ve yıkıcı bir şekilde tefsir eden İslam dünyasındaki ilk sapkın akımdır. Hz. Peygamber efendimiz (s.a.a) hayatta olduğu dönemde, Haricilerin şekilleneceği konusunda öngöründe bulunmuş ve şöyle buyurmuştur:

يمرقون من الدين كما يمرق السهم من الرمية

‘Okun yaydan çıktığı gibi dinden çıkacaklardır.’¹

Hariciler her ne kadar Sıffin savaş meydanında “hakemlik” konusunda İslam’dan ayrılırlar ve o dönemde sadece siyasi bir grup olarak kalsalar da, ancak kademeli olarak olağandışı davranış ve amellerini haklı çıkarmak için has bir itikat anlayışını seçtiler.

Haricilerin çeşitli inançları olmasına rağmen, Haricilik düşüncesinin şekillenmesinde ötekilerden daha çok rol oynayan ve bunun reaksiyonu ile de başka mezheplerin oluşmasına neden olan şey, Haricilerin “iman” anlayışındaki aşırılık (ifrat) düşüncesiydi. Onların, iman konusunda ortaya koydukları düşünce tüm Müslümanların kâfir oldukları yönündeydi ve kuşkusuz onlar İslam dünyasındaki ilk tekfiri gruptur.² Haricilerin inanç temelleri, “Mahkemetu’l-U’lâ”³dan ve “Ezârîke”⁴ grubu döneminden sonra şekillenmiştir. Onun en önemlisi “İman ve amel arasındaki ayrılmazlık ve birbirine bağlılık” inancıdır.

Haricilere göre imanın üç bileşeni vardır: Dille tasdik (ikrar), kalbi tasdik ve ameli (pratik) tasdik. Bu tanım esasına göre, eğer birisi dil ve kalple Allah’a inanarak iman eder, ancak günaha düşerse, imanını kaybeder ve kâfir olur. Hariciler bu asla dayanarak şunlara inanmaktaydılar:

1-Hariciler kendilerine muhalif olanları kâfir ve müşrik bilirler.⁵

¹-Bkz: Muhammed b. Abdulkerim Şehristânî, *el-Milel ve’n-Nihal*, c.1, s.134.

²-Haricilerin nasıl şekillendiği ve gruplarını tanımak için bkz: Tahir b. Muhammed Bağdadî, *el-Fark Beyne’l-Fırak*, s.72-95.

³-Mahkemetu’l-U’lâ, Hakem Olayı’na itirazda bulunan ilk gruptur. Bundan dolayı bu gruba Mahkemetu’l-U’lâ denmektedir. Elbette bu dönemde henüz Haricilerin inanç sınırları şeffaf bir biçimde şekillenmemiştir. Bkz: Bağdadî, *el-Fark Beyne’l-Fırak*, s. 74 – 78.

⁴-Liderliğini “Nâfî b.Ezrak”ın yaptığı gruptur. Haricilerin güç ve sayı bakımından en büyük fırkasıdır. Bağdadî, *el-Fark Beyne’l-Fırak*, s. 82.

⁵-Bağdadî, *el-Fark Beyne’l-Fırak*, s.83.

2-Haricilerden “kaid” (oturanlar) olanlar -haricilerden olup da savaşmayanlar-kâfirdirler.⁶

3-Hariciler kendilerine muhalif olanların yaşadıkları toprakları “Daru’l-Küfir” bilirler.⁷

4-Kâfirlerin öldürülmeleri farzdır. Kâfirlerin kadın ve çocuklarının öldürülmesi de mubahtır. Çocukları ise her daim ateşte yanacaklardır.⁸

Hariciler, ordularına katılan herkesi sınamaktaydılar. Şöyle ki kendilerine muhalif olan esirlerden birini ona verirler ve onu öldürmesini isterlerdi. Eğer öldürürse, onu tasdik ederlerdi, yok eğer bundan kaçınınsaydı, onu münafık ve müşrik olarak sayar ve öldürürlerdi.⁹ Onlar, hakemlik olayını kabul ettiği gerekçesi ile öldürülmesinin farz olduğunu inandıkları için Müminlerin Emiri Hz. Ali’yi (a.s) şehit ettiler.¹⁰

Bu inançlar, Müslümanların kan, mal ve namuslarının bu grubun ayakları altına alınmasına ve tüm İslam topraklarının onların bakış açısına göre kâfir topraklara dönüşmesine neden oldu. Hâlbuki onlar zahiri olarak İslam’a bağlıydılar. Onların birçoğu geceleri gece namazı kılmaya ve gündüzleri oruç tutmaya dikkat ederlerdi. Ancak Hz. Peygamber efendimizin (s.a.a) öngördüğü gibi onlar, iman konusunda yanlış anlayışlarından dolayı dinden çıkmışlardır ve bugün artık onlardan geriye adlarından başka bir şey kalmamıştır.

b-Dördüncü Yüzyıl ve Müslüman Katliamı

Haricilerin ortadan kaldırılmasıyla dördüncü yüzyıla kadar Müslümanlar arasında tekfir düşüncesi yaygın değildi. Her ne kadar bazı mezhep önderlerinin dillerinde dolaşsa da asla pratik ve amele dönüşmemiş ve Müslümanların kan ve malları mubah sayılmamıştır. Ancak dördüncü yüzyılda, Hasan bin Ali bin Halef Berbehârî (doğum 233 veya 252) adlı bir şahıs, tekfir fitnesini yeniden İslam dünyasında diriltti. Kendisini “Hanbeli” olarak tanıtan bu şahıs, bu isimden kötü bir biçimde yararlanarak, öteki Müslümanları tekfir etti. İbni Esir, kendi tarihinde Hicri Kameri 323 yılında yaşanan hadise hakkında şöyle yazmaktadır:

“Bu yılda Hanbelîlerin işleri oldukça ilerledi ve güçleri arttı. Bağdat polis amiri Bedru'l-Harşenî, Cemadiyelahir ayının onunda atına binerek Bağdat'ın iki yanına haber gönderdi ve dedi ki; "Hanbelîlerden olan Ebu Muhammed Berbeharî'nin yarenlerinden hatta iki kişinin dahi bir araya gelmeye, kendi mezhepleri üzerine tartışmada bulunmaya hakları olmadıkları gibi "Bismillahirrahmanirrahim"i sabah, akşam ve yatsı namazlarında sesli (cehri) okumadıkları sürece cemaat imamı olamayacaklardır. Ama bu tehdidin onlara bir etkisi olmadı ve onların şerhleri ve fitneleri daha da arttı. Mescide sığınan körlerden yardım aldılar ve Şafii mezhebine mensup olan birisi oradan geçtiğinde bu körleri ona karşı tahrik

⁶-a.g.e., s.83.

⁷-a.g.e., s.84.

⁸-a.g.e., s.83.

⁹-a.g.e.

¹⁰-Elbette Haricilerin başka inançları da vardı. Örneğin “İlahi Hakemlik” veya “La hükme illa lillah” (Allah’ın hükmünden başka hüküm yoktur) olayına da inanmaktaydılar. Ancak konumuzla ilintili olmadığı için burada zikretmedik. Daha fazla bilgi edinmek için bkz: Muhammed b. Abdülkerim Şehristânî, *el-Milel ve’n-Nihal*, c.1, s.131.

ediyorlardı; onlar da o şahsı bastonlarıyla öldüresiye dövüyorlardı.

Berbehârî ve müritleri 'Nehyi anî'l-Münker' –kötülükten men etmek- bahanesiyle halkın evlerine saldırmaya başladılar. Nebiz (üzüm suyu) bulduklarında onu yere dökmekteydiler; şarkı söyleyen birisini gördüklerinde onu dövmekte ve çalgı aletlerini kırmaktaydılar. İnsanların kazançlarına, eşleri ve çocuklarıyla beraber yürümelerine engel olmaktaydılar. Bir kadınla bir erkeğin veya erkek çocuğun beraber yolda yürüdüklerini gördüklerinde erkeğe yanındaki bu kadın kim diye soruyorlar, eğer doğru cevap verirse bırakıyorlar ama eğer yanlış bir cevap verirse onu döverek tutuklayıp polis amirinin yanına götürüyorlar ve ona kadın tüccarı damgası vuruyorlardı. Bu yüzden Bağdat'ta karışıklık baş gösterdi. Halife, yayınladığı fermanında, Berbehârî ve müritleri tarafından Şialar'ın tekfir edilmesini ve Şia İmamlarının kabir ziyaretlerinin inkâr edilmesini kınayarak onları ciddi olarak tehdit ediyordu.”¹¹

Nakledilen bazı rivayetlere göre, aynı yıl, Berbehârî ve taraftarları, bazı adamlarının tutuklanmasına itiraz ederek dükkânları yağmalamış ve ateşe vermişlerdir.¹² Bundan dolayı da aranmaktaydılar. Berbehârî kaçmış, ancak adamları şiddetle cezalandırılmışlardır.¹³ Söylediklerine göre Berbehârî ömrünün sonuna kadar kaçak olarak yaşamıştır¹⁴, ancak “Sûlî” 326 yılında onu görmüş ve onunla konuşmuştur. Tarihi verilere göre Sûlî Hicri Kameri 326 yılından 327 yılına kadar aleni bir şekilde faaliyetlerde bulunmuştur. Sûlî, başka bir yerde Berbehârî'nin ölümüyle fitne ve tefrikanın son bulmasından dolayı duyduğu mutluluğu dile getirmektedir.

c-Günümüzde Tekfir Fitnesi

Berbehârî grubunun son bulmasından sonra tekfir fitnesi İslam dünyasında sönmüştür ve her ne kadar İbn-i Teymiye gibi bazı kimseler tekfiri düşüncüyü İslam dünyasında nazari olarak yaymışlarsa da bu düşünceler pratik ve amele dönüşmemiş ve resmi olarak Müslümanların katledilmesine neden olmamıştır. Ancak 12. yüzyılda, tekfir ateşi bir kez daha körüklenmiş ve çoğunluğu Ehlisünnet olan Müslümanlardan birçoğunu bu ateşte yakmıştır. Bugün yine tekfiri grupların aynı düşünce ve görüşlere dayanarak Müslümanları katlettiklerine şahit olmaktayız. Bazen tam bir katı kalplilikle ve en acımasız yöntemlerle Müslümanları ve hatta kadın ve çocukları katletmektedirler.

Hâlbuki İslam düşüncesinde Müslümanların tekfir edilmesine şiddetle karşı çıkmış ve yasaklanmıştır. İslam âlimleri de Müslümanların tekfir edilmesini kınamışlardır.

¹¹-İbn-i Esir, *el-Kâmil fi't-Tarih*, c.7, s.113-114; Ebu Ali Miskeveyh, *Tecâribu'l-Umem ve Teâkubu'l-Himem*, c.5, s.183.

¹²-Muhammed Sûlî, *el-Evrâk*, Ahbar-u Râzi-Billah, s. 65.

¹³-Şemseddin Ebu Abdullah Zehebî, *Siyerü A'lâmu'n-Nubelâ*, c.15, s.92.

¹⁴-Halil Safedî, *el-Vâfi bi'l-Vefayât*, c.12, s.90.

2-İslami Düşüncede Tekfir

a-İslam Düşüncesinde İnsanın Hürmet ve Saygınlığı

İslam düşüncesinde, insanın can ve malı muhterem ve değerlidir:

﴿مَنْ أَجَلَ ذَلِكَ كَتَبْنَا عَلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ أَنَّهُ مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي أَرْضٍ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا﴾

“İşte bu yüzden ki İsrailoğulları'na şöyle yazmıştık: Kim, bir cana (kısas) veya yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaya karşılık olmaksızın (haksız yere) bir cana kıyarsa bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim de onu diriltirse, bütün insanları diriltmiş gibi olur.” (Mâide, 32)

b-Müslümanın Hürmet ve Saygınlığı

İnsan saygınlığından ayrı olarak, mümin birisini öldürmek de azabın birkaç kat artmasına neden olur:

﴿وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَمِّدًا فَجَزَاءُ جَهَنَّمَ خَالِدًا فِيهَا وَعُذِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعْنَهُ وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا﴾

“Kim bir mümini kasten öldürürse cezası, içinde ebediyen kalacağı cehennemdir. Allah ona gazap etmiş, onu lânetlemiş ve onun için büyük bir azap hazırlamıştır.”

(Nisa, 93)

Öte yandan, Kur'an açısından iman ve küfrün (inkârın) ölçüsü, İslami şiar ve sembollerin izhar edilmesi ve Müslümanlığın ikrar edilmesidir. Bu durumda kimsenin ona saldırma hakkı yoktur:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا ضَرَبْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَتَبَيَّنُوا وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ آتَىٰ إِلَيْكُمُ السَّلَامُ لَسْتَ مُؤْمِنًا تَبْتَغُونَ عَرَضَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا﴾

“Ey iman edenler! Allah yolunda savaşa çıktığınız zaman iyi anlayıp dinleyin. Size İslam'ını (izhar) edene, dünya hayatının geçici menfaatine göz dikerek «Sen mümin değilsin» demeyin.” (Nisa, 94)

Bu ayetin iniş sebebi hakkında şöyle yazılmıştır: “Hayber gazvesinden sonra, değerli İslam Peygamberi (s.a.a) Üsame b. Zeyd'i bir grupla birlikte “Fedek” etrafında yaşayan Yahudileri İslam'a davet etmeleri için onların üzerine gönderdi. Yahudilerden “Mirdâs b. Nehîk” adlı bir Yahudi, Üsame'nin geliş sebebini öğrenerek yakınlarını ve mallarını bir dağın kenarında bir araya topladı. Daha sonra Üsame'nin yanına giderek şöyle söyledi: “Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in O'nun elçisi olduğuna şahadet ederim.” (Buna rağmen) Üsame onu öldürdü. Geri döndükten sonra Allah Resulü'nün (s.a.a) yanına giderek yaşanan olayları efendimize anlattı. Hz. Peygamber efendimiz (s.a.a) ona şöyle buyurdu:

“Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in O'nun elçisi olduğuna şahitlik eden bir adamı mı öldürdün?!”

Üsâme dedi ki: “Ey Allah’ın Resulü! O, canını kurtarmak için şehadet getirdi.”

Peygamber efendimiz (s.a.a) buyurdular ki:
"Acaba onun kalbini yarıp da içine mi baktın?"¹⁵

Müslümanların birbirini tekfir etmesini yasaklayan çok sayıda hadis ve rivayetler bulunmaktadır.

Hz. Peygamber efendimiz (s.a.a) iman ve küfrün sınırlarını şöyle çizmektedir:

أمرت أن أقاتل الناس حتى يقولوا لا اله الا الله. فاذا قالوها، وصلوا صلاتنا، واستقبلوا قبلتنا، وذبحوا ذبيحتنا، فقد حرمت علينا
دماؤهم و اموالهم

"İnsanlar lâ ilahe illallâh (Allah'tan başka hakk ilah yok) deyinceye kadar, onlarla savaş etmeye emrolundum. Onlar bunu söyledikleri, namazımızı kıldıkları, kıblemize yöneldikleri ve kestiklerimizi yedikleri zaman, artık onların kanları ve malları bize haram olmuştur."¹⁶

Hayber savaşında, Peygamber efendimiz (s.a.a) Hayber kalelerinin fethi için Müminlerin Emiri Hz. Ali'ye (a.s) sancağı teslim ettiğinde Hz. Ali (a.s) şöyle sordu:
"Ne zamana kadar onlarla savaşayım?"

Peygamber efendimiz şöyle buyurdular:

"Onlarla, Allah'tan başka ilâh olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın Resulü olduğuna şehâdet getirinceye kadar savaş. Bunu yaptıkları an (dinin yasaklarını çiğnemedikçe) kanlarını ve mallarını senden korumuş olurlar. (İslam'ın) hakkı hariç, artık hesapları da Allah'a kalmıştır."¹⁷

Peygamber efendimiz (s.a.a) aynı içerikli başka bir hadisinde şöyle buyurmuştur:

كفوا عن اهل لا اله الا الله لا تكفروهم بذنوبهم فمن اكفر اهل لا اله الا الله فهو الى الكفر اقرب

"Elinizi ‘Lâ ilahe illallâh (Allah'tan başka hakk ilah yok)’ diyenlerden çekiniz ve onları bir günahtan ötürü tekfir etmeyiniz. Öyleyse kim la ilahe illallah ehlini tekfir ederse, işte o kimse küfre daha yakındır."¹⁸

Aynı şekilde Suma'a b. Mihrân İmam Cafer Sadık'tan (a.s) şöyle nakleder:

"İslam, ‘La ilahe illallah’ sözüne şehadet ve Allah Resulü'nün risaletini tasdikten ibarettir. Bu inançla, kanlar korunmuş, karı koca ilişkileri ve miras bağları sağlanmış olur. İnsanlar da bu inanç üzerinedirler."¹⁹

¹⁵-Muhammed Bakır Meclisî, *Bihâru'l-Envâr*, c.22, s.92.

¹⁶-*Sahih-i Buhari*, es-Salât, b.29, s.108, h.392.

¹⁷-Muslim Nişâburî, *Sahih-i Muslim*, c.4, s.1872, Fazailu's-Sahabe, h.33.

¹⁸-Süleyman b. Ahmed, Taberanî, *Mucemu'l-Kebir*, c.12, s.372.

¹⁹-Kuleyni, *Usul-u Kâfi*, İman ve Küfür Kitabı, c.2, s.19.

Müslümanları, başkalarını tekfir etmekten sakındıran çok sayıda hadis Sünni ve Şia kaynaklarında mevcuttur. Bunların tamamı bu muhtasar kitaba sığmayacak kadar çoktur.²⁰

c-Müslüman Düşünürler ve Tekfir Meselesi

Müslüman düşünürler açısından, Müslümanların tekfiri kınanmıştır. Şia âlimlerinin birçoğu, diğer Müslümanların tekfirinin haram olduğuna dair fetva vermişlerdir. Bunlardan Şeyh Saduk²¹, Şeyh Hasan Sahib-i Cevâhir²², Ayetullah Hekim²³, Ayetullah Âmulî²⁴ ve Allame Meclisî'yi örnek gösterebiliriz.

Şeyh Saduk şöyle inanmaktadır:

“İslam, Şehâdeteyni (Allah'tan başka ilah olmadığına ve peygamberin onun elçisi olduğuna) onaylamak ve tasdik etmekten ibarettir. Onunla kişinin can ve malı korunur. Ve ‘La ilahe illallah, Muhammeden Resulullah’ diyen kimsenin can ve malı korunmuş olur.”²⁵

Büyük Şia âlimlerinden merhum Allame Seyit Kazım Yezdî de şöyle demektedir:

“Kâfir, ilahlığı, tevhidi, risaleti veya dinin zaruri konularından birini inkâr eden kişiye denir. Elbette dinin zaruri konusunu inkâr etmek, kişinin o şeyin dinin zaruri konusu olduğunu bilmesi durumundadır. Şöyle ki onu inkâr etmek risaleti inkârı gerektirmelidir.”²⁶

Ayetullahu'l-Uzma Hoî'nin görüşü:

“İslam'ın tahakkukunda rolü olan ve taharet, can, mal ve başka şeylerin muhterem sayılmasına neden olan şeyler şunlardır: Allah'ın birliğini ve İslam fırkalarının inandığı Nübüvvet ve Mead'ı kabul etmektir.”²⁷

Bu arada, Şia'nın görüşlerini açıklayan *el-Müracaat* ve *en-Nas ve'l-İçtihat* kitaplarının yazarı ve Şia'nın büyük âlimi Seyit Abdu'l-Hüseyn Şerefuddin, tekfir fitnesini ve Şia ve Ehlisünnet nezdinde haram olduğunu inceleyen *el-Fusulu'l-Muhimme fi Te'lifi'l-Ummet*²⁸ kitabını kaleme almıştır.

²⁰-Ayetullah Cafer Subhanî, *İman ve Küfür* kitabında, bu hadislerden bazılarını bir araya toplamıştır. Bkz: Cafer Subhanî, *İman ve Küfür*, s.63-64.

²¹-Şeyh Saduk, *el-Hidayet fi Cevâmii'l-Fikhiyye*, s.47.

²²-Muhammed Hasan Necefî, *Cevâhiru'l-Kelam fi Şerhi Şerâiu'l-İslam*, c.6, s.58.

²³-Seyit Muhsin Hekim, *Mustemsik-i Urvetu'l-Vuskâ*, c.2, s.123.

²⁴-Muhammed Taki Âmulî, *Misbâhu'l-Huda, fi Şerhi Urvetu'l-Vuskâ*, c.1, s.410-411.

²⁵-Şeyh Saduk, *el-Hidayet*, s.47.

²⁶-Seyit Muhammed Kazım Yezdî, *el-Urvetu'l-Vuskâ*, c.1, s.69.

²⁷-Seyit Ebu'l-Kasım Hoî, *et-Tankîh*, c.3, s.62.

²⁸-Bu kitap merhum Şerefuddin'in 1327 yılında kaleme aldığı ilk kitabıdır. Bu eser, vahdet konusunun Üstat Şerefuddin'in yanında ne kadar önemli olduğunu ortaya koymaktadır ki ilk kitabını bu alanda yazmıştır. Ağa Bozorg Tahranî'nin dediğine göre, Şeyh Şerefuddin *el-Fusulu'l-Muhimme fi Te'lifi'l-Ummet* kitabını yazdıktan sonra ömrünün sonuna kadar bu konuyu takip etmiş, bu yolda çok çaba ve gayret göstermiştir. Ağa Bozorg Tahranî, *Tabakat-u A'lâm'u-Şia*, bölüm 3, cüz 1, s.1080. Kitabın yazılmasından sonra ilk baskısı bir cilt halinde

Sünni dünyasında ise, İbn-i Hazm, tekfir konusundaki düşünceleri birkaç kategoriye ayırmaktadır. İbn-i Hazm, “el- Kelamu fi men Yekfuru ve la Yukferu” başlığı altında şunları yazmaktadır:

“İnsanlar bu konuda ihtilaf etmişlerdir. Bir grup, itikadi meselelerde veya fetvada kendilerine muhalif açıklamalarda bulunanlara küfür nispeti vermişlerdir. Başka bir grup, kendi bakış açıları esasına göre, muhalif bazı görüşleri tekfir ve bazılarını ise fasıklık sebebi olarak bilmişlerdir. Başka bir grup ise, itikadi meselelerde kendilerine muhalif olanları kâfir saymışlardır, ahkâm ve ibadette ise kendilerine muhalif olanları ne kâfir ne de fasık saymışlardır, bilakis onu mazur müçtehit olarak görmüşlerdir. Eğer hata etmişse niyetine göre mükâfatını alacaktır. Başka bir grup ise bu bakış açısını ibadette kabul etmiş, ancak itikadi meselelerde Allah’ın sıfatları konusunda muhalif olanları kâfir ve bunun dışındakileri fasık bilmişlerdir.”²⁹

İbn-i Hazm, daha sonra kendi ve önde gelen ehlisünnet âlimlerinin görüşlerine değinmiştir:

“Bir grup şöyle inanmaktadır: İtikat veya fetva konularında muhalif görüşlere sahip olduklarından dolayı asla bir Müslüman’ı tekfir ve tefsik³⁰ etmeyiniz... Bu görüş; İbn-i Ebi Leylâ, Ebu Hanife, Şafii, Süfyan-ı Sevrî, Davut b. Ali ve bu konuda sözü olduğunu bildiğimiz bütün sahabenin görüşüdür ve bu hususta onlar arasında bir ihtilaf olduğunu görmedik.”³¹

İbn-i Hazm, daha sonra daha da ileri giderek şiddetle Hz. Peygamber efendimizden (s.a.a) nakledilen iki hadisin zayıf olduğunu ispatlamaya çalışmıştır. Bu rivayetler esasına göre “Murcie” ve “Kadariye” bu ümmetin Mecusileri olarak sayılmış ve ümmetin yetmişten çok fırkaya bölüneceği ve yalnızca içlerinden birisinin cennetlik olduğu öngörülmüştür. Daha sonra şöyle demektedir:

“Âhâd haberi hüccet olarak bilenler için bu hadisler senet olarak zayıftırlar, kaldı ki ahat haberi hüccet-delil bilmeyenler için ise daha kötü durumdadır.”³²

Ebu’l-Hasan Eş’ari’nin öğrencilerinden Zahid b. Ahmed Sarehsî, şöyle rivayet etmektedir:

“Ebu'l Hasan Eş'ari'nin benim Bağdat'taki evimde ölümü yaklaştığında bana tüm yaran ve öğrencilerini çağırmamı emretti. Hepsi eve toplandığında şöyle dedi: "Şahit

on bölümden oluşmaktadır. Kitabın içeriği şu şekildedir: Ayet ve rivayetlerde içtima ve vahdetin önemi, İslam ve imanın anlamı, şehâdeteyni söyleyenlerin kan ve mallarının muhterem olduğunu belirten rivayetler, İmamların Ehlisünnetle muâşeretini tekit etmeleri, muvahhitlerin kurtuluş hadisleri, Ehlisünnet büyüklerinin tevhit ehlinin imanına dair fetvaları, geçmiştekilerin içtihadı ve adaletlerinin sübutu, Şiaların tekfirinin nakli, “Şia’ya atılan uygunsuz nispetler ve ayrılık sebepleri. Bundan başka yine müellif, kitabın yedinci ve on birinci faslında; rivayetlerde Şia’nın müjdelenmesi ve Cahiliyet taassubunun sonu başlıkları altında bu iki bölümü de konulara eklemiştir.

²⁹-Ali b. Muhammed (İbn-u Hazm), *el-Fasl fi'l-Milel ve'l-Ehvâ ve'n-Nihal*, c.3, s.291, el-Kelamu fi men Yukferu ve La Yukfer.

³⁰-**Tefsik**: Birisine fâsık, kabahatli, günahkâr demek. *Mütercim*.

³¹-a.g.e., s.292.

³²-Seyit Abdu’l-Hüseyin Şerefuddin, *el-Fusulu’l-Muhimme fi Te’lifi’l-Ummet*, s. 38.

olun ki ben hiçbir kible ehlini günah işlediklerinden dolayı tekfir etmiyorum. Çünkü onların hepsi bir ilaha tapmakta ve İslam onların hepsini içine almaktadır.”³³

Şafii (Şafiiilerin imamı) de bu konuda şöyle der:

“Ben, heva ehli hiç kimseyi günahından dolayı tekfir etmiyorum.”, “Ben, hiçbir kible ehlini günahının etkisinden dolayı tekfir etmiyorum.” ve “Ben, ‘Hattabiyye’ dışındaki tüm bidat ehlinin şahadetini kabul ediyorum.”³⁴

Birçok Ehlisünnet ulemasının çeşitli şerhler yazdığı *Akidet-i Tahavîye* adlı kitabın yazarı Ebu Cafer Tahavî şöyle yazmaktadır:

“Kible ehlini, değerli İslam Peygamberinin (s.a.a) öğretilerine iman ettikleri sürece Müslüman ve mümin olarak adlandırırız... ve hiçbir kible ehlini günah işlediğinden dolayı, onu helal saymadığı sürece tekfir etmeyiz.”³⁵

Kadı İyâd –altıncı yüzyılda yaşayan büyük Maliki âlimi- şöyle demektedir:

“Eğer bir kimse Allah hakkında Allah’ın şan ve azametiyle bağdaşmayan bir şey söylerse ancak hakaret içermez, Allah’ı reddetmez ve küfür kastı olmazsa, bilakis sözleri içtihadının ve yaptığı tevlin eseri olursa, bu kişi bidat ehli olur. Ancak böyle birisinin tekfir edilme konusu selef ve halefin ihtilaf ettiği konulardandır.”³⁶

Molla Ali Kâri'nin -on birinci yüzyılda yaşamış Hanefi âlimlerinden- dediğine göre İbn-i Hacer şu itikada sahiptir:

“Hak olan şudur ki: Biz, eski ve yeni âlimlere göre doğru olan şey, bidat ehli ve nefsi isteklerine uyan kimseyi, açık bir şekilde küfrünü ortaya koymadığı sürece tekfir etmeyiz. Zira iltizami delalet gereği küfre hamledilmezler (küfürle itham edilmezler.) Çünkü en açık olan şey, mezhebin gereği olan şeyin, mezhep sayılmadığıdır. Bundan dolayı tarih boyunca Müslümanlar böyle insanlarla evlilik, ölülerine namaz kılınması ve ölülerinin Müslüman mezarlığına defnedilmesi konusunda diğer Müslümanlar gibi davranmışlardır. Zira onlar, her ne kadar hatalı ve günahkâr olduklarından dolayı fasık ve sapık olsalar da, söyledikleri sözlerinde küfrü irade etmemişlerdir.”³⁷

Molla Ali Kâri, Ebu Hanife’nin *Fıkhu’l-Ekber* adlı kitabının şerhinde bazı âlimlerin tekfir hakkındaki görüşlerini açıkladıktan sonra tüm görüşlerin ortak noktası olarak şöyle yazmaktadır:

“Hiçbir kible ehli tekfir edilemez. Kur’an’ın yaratıldığına inanların yahut Allah’ın rüyetini imkânsız bilenlerin yahut Şeyheyn’e (Ebu Bekir ve Ömer’e) küfür ve lanet edenlerin vb. görüşleri benimseyenlerin tekfir edilmesi görüşü problemlidir. *El-Akaid* kitabının şârihi³⁸

³³-a.g.e., naklen, s.32.

³⁴-a.g.e., naklen, s. 32.

³⁵-Ebu Cafer Tahavî, *Akidet-i Tahavîye*, Beyanu Akidet-i Ehlisünnet ve’l-Cemaat, s.20-21.

³⁶-Ebu’l-Fazl İyâd, *eş-Şifa bi-Ta’rif-i Hukuki’l-Mustafa*, c.2, s.272.

³⁷-Molla Ali Sultan el-Kâri, *Mirkâtu’l-Mefâtiḥ Şerh-i Mişkâti’l-Mesâbih*, c.2, s.284.

³⁸-Şâriḥ: Şerh eden, açıklayan, izah eden ve anlatan. *Mütercim*.

de bunu söylemiştir. *Mevâkif* kitabının şârihi şöyle söyler: Kelamcılar ve fakihlerin cumhuruna (büyük çoğunluğuna) göre hiçbir kible ehli tekfir edilemez.”³⁹

Daha sonra heva ve heves ehlini tekfir eden ve tekfiri men edenlerin görüşlerinin ortak noktası olarak *Şerhu'l-Hidayet* kitabında İbn-i Hammâm'ın şöyle dediğini nakleder:

“Bil ki zikrettiğimiz heva ehlinin küfür hükmünün, Ebu Hanife ve Şafii tarafından sabit olan ‘kible ehli tekfir edilmez’ görüşüyle bağlantısı şöyledir; bu tür inançlar zati olarak küfürdür, bu sözü söyleyen de küfür söylemiştir, ancak kendisi tekfir edilmez. Zira onun görüşü hakikate ulaşmak için gösterdiği çabanın -içtihat- bir neticesidir...”⁴⁰

Şafii’lerin büyük âlimlerinden Takiyuddin Subkî, şöyle söylemektedir:

“Bil ki ey kardeş! Müminleri tekfir etmek, gerçekten de zor bir iştir ve kalbinde iman olan herkes, nefsi istekleri peşinde gidenleri ve bidat ehli olanları, iki şehâdeti ‘La ilahe illallah, Muhammeden Resulullah’ söyledikleri sürece tekfir etmeyi zor görür. Çünkü tekfir etmek, önemli, büyük tehlikeleri ve riskleri olan bir konudur...”⁴¹

Başka bir yerde ise Gulat, bidatçı, heva ehli, kelamcılar ve felsefeciler hakkında kendisine yöneltilen soruya şu şekilde cevap vermektedir:

“Bil ki! Kim Allah azze ve celle’den korkarsa, asla ‘La ilahe illallah, Muhammeden Resulullah’ diyen birisini tekfir etmeye cüret edemez, ağzını açamaz... asla kimse başkasının tekfirine hüküm veremez. Ancak şahsın kendisi dinin asıllarından dışarı çıkar ve iki şehâdeti inkâr eder ve arkasından İslam dininin dairesinin dışına çıkarsa o başka.”⁴²

Ehlisünnet’in büyüklerinden bazıları hatta o kadar ileri gitmişlerdir ki Havaric-Hariciler gibi grupların tekfirinden bile kaçınmışlardır. Sahihi Müslim’in şârihi şöyle yazmaktadır:

“Bil ki! Hak ehlinin mezhebi (yolu ve görüşü) şudur: Kible ehlinen kimse günahından ötürü tekfir edilmez. Heva ve bidat ehli, örneğin Hariciler ve Mutezile vb. gibi gruplar bile tekfir edilmez. Fakat İslam dininin zaruretlerinden bir şeyi inkâr edenler, ancak mürtet ve kâfir olarak sayılabilirler.”⁴³

³⁹-Molla Ali Sultan el-Kâri, *Minehu'r-Ravzi'l-Ezher fi Şerhi'l-Fıkhi'l-Ekber*, s.425.

⁴⁰-a.g.e., s. 428.

⁴¹-Seyit Abdu'l-Hüseyn Şerefuddin, *el-Fusulu'l- Muhimme fi Te'lifi'l-Ummet*, s.28.

⁴²-a.g.e., s.29.

⁴³-Yahya bin Şerefu'n-Nevevî, *Şerhi Sahih-i Buhari*, c.1, s.213.

**Yüce Rehberlik Makamı Hz. Ayetullahu'l-Uzma
Seyit Ali Hüseyinî Hamanei'nin (Allah başımızdan eksik etmesin) Fetvası**

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

Günümüzde Müslümanların vahdetinin zorunluluğunu ortaya koyan kesin ve açık delilleri göz önüne alarak, zatı âliniz, İslam dininin usullerine iman eden, İslam mezhepleri takipçilerinden Ehlisünnet'in dört fırkası ve ayrıca Zeydiye, Zahiriyeye ve İbadiyye gibi fırkalar... için 'İslam Ümmeti' sözcüğünün kullanılması hakkındaki görüşünüz nedir? Acaba yukarıda adları zikredilen fırkaların tekfir edilmesi caiz midir? Tekfirin çağımızdaki ölçüsü ve sınırları nedir?

Yüce Allah'tan zatı âlinize, başta Şia dünyası olmak üzere İslam ve Müslümanlara hizmetinizde sonsuz başarılar ihsan etmesini temenni ediyoruz.

**Yüce Rehberlik Makamı, İmam Hamanei'nin Bürosundan Verilen
Cevap**

“Bütün İslam fırkaları, İslam ümmetinin bir parçasını oluşturmakta ve tüm İslami imtiyazlara sahiptirler. İslam mezhepleri arasında tefrika yaratmak, Kur'an-ı Kerim ve değerli İslam Peygamberinin Sünneti (s.a.a) öğretilerine aykırıdır. Buna ek olarak, Müslümanların zayıflamasına ve İslam düşmanlarının eline bahane vermeye sebep olmaktadır. Dolayısıyla İslam fırkalarının tekfir edilmesi asla caiz değildir.”

**Ayetullah Hamanei'nin, Ehlisünnet'in Dini Sembollerine Yönelik
Yapılan Hakaretin Haram Oluşuna Dair Fetvası**

İran İslam İnkılabı Rehberi Seyit Ali Hamanei, Suudi Arabistan'ın Ahsa bölgesinde yaşayan Şia âlim ve akademisyenlerin ricası üzerine, Müminlerin Annesi Hazreti Ayşe hakkında aşağılayıcı ve hakaret içerikli kelimeler kullanımına yönelik şöyle açıklamada bulundular:

“Ehlisünnet kardeşlerin (dini) sembollerine hakaretler bu cümleden olmak üzere İslam Peygamberi'nin eşine yönelik suçlamalar haramdır.”
(Bu mesele tüm peygamberlerin eşlerini ve özellikle de Peygamberlerin Efendisi Yüce Peygamber -Hz. Muhammed'in- eşlerini kapsamaktadır.)

Veli-i Fakih'in Saygıdeğer Hac ve Ziyaret İşleri Temsilcisinin Büyük Taklit Mercilerine Yönelttiği Soru

Yüce Allah'ın adıyla

Sizin de bildiğiniz gibi, dünya Müslümanları şu anda çok hassas ve kritik bir dönemden geçmektedirler. Bir taraftan İslami uyanış ve diktatörlerin Tunus, Mısır, Libya ve Yemen'de devrilmesi, öte yandan başını Amerika ve işbirlikçilerinin çektiği dünya istikbarının komploları, İslamofobi, etnik ve mezhebi fitneler çıkarması, oldukça zor ve tehlikeli koşulları beraberinde getirmiştir.

Cahil ve kandırılmış bazı insanlar da meskûn mahallere intihar saldırıları ve bombalı saldırılar düzenleyerek sayısız Şia ve Sünni Müslüman'ın şehadetine neden oldular. Müslümanların evlerini tahrip ederek, mallarını yağmalayarak ve soygunlar düzenleyerek çok ciddi kriz ortamı yarattılar.

Bu arada Irak, Pakistan, Lübnan, Bahreyn, Suriye, Afganistan, Endonezya ve başka ülkelerde yaşayan mazlum Şiiler daha büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kalmışlardır. Son haftalarda yüzlerce Şia, düşmanların intihar saldırıları ile şehadete ermiş yahut da yaralanmıştır. Bazı ülkeler ise onları ev ve yurtlarından kovmuş ve ülkelerini terk etmek zorunda bırakmışlardır.

Bu arada önemli olan konu ise tekfiri grupların bazı cahil insanların beynini yıkayarak onları intihar saldırılarına zorlamaları için Şialara attıkları iftirallerdir. Örneğin; sahabeye sövmek ve Ehlisünnet'in kutsallarına hakaret etmek gibi. Bu iftiralara dayanarak Şiaları katli-i vacip ve mehdur-u dem (kanlarının heder edilerek dökülmesinin caiz olduğu kimseler) olarak bilmektedirler. Maalesef bu ithamlarla şu ana kadar dünyanın farklı yerlerinde binlerce Şia'yı şehit ettiler. İslam dininin usullerine mutlak olarak aykırı olan bu amel aynen devam etmektedir.

Hâlbuki Hz. İmam Humeyni (r.a) liderliğindeki İran İslam Devrimi her daim İslam ümmeti içinde vahdetin öncüsü olmuş, diğer taklit mercileri de şimdiye kadar bu alanda önemli ve ciddi adımlar atmışlardır.

Bundan dolayı, Allah Resulünün (s.a.a) eşleri ve sahabelerine küfür ve hakaret etmek gibi Müslümanların kutsallarına küfür ve hakaret etmek, Peygamber (s.a.a) takipçilerinin safları arasında tefrika icat etmek ve ayrıca bu tür intihar saldırıları hakkında değerli görüşlerinizi açıklamanızı istirham ediyoruz. Böylelikle bunun dünyaya yayılması ile başta Şialar olmak üzere tüm Müslümanların haklarının korunması ve katliam ve ölümlerin önüne geçilmesi sağlanmış olsun.

Allah Teâla'dan zatı âlinize sağlık, uzun ömür ve sonsuz başarılar ihsan etmesini diliyoruz.⁴⁴

Seyit Ali Gazi Asker
Veli-i Fakih'in Hac ve Ziyaret İşleri Temsilcisi
İranlı Haclıların Başkanı

⁴⁴-Büyük taklit mercilerinin değerli fetvaları alfabetik sıraya göredir.

Ayetullahu'l-Uzma Seyit Muhammed Hüseyini Şahrudî (Allah bereketini daim kılsın)

“La ilahe illallah, Muhammeden Resulullah (s.a.a)” diyen herkes Müslümandır. Can ve malı korunmuş ve mahfuzdur. Onun öldürülmesi ve mallarına saldırılması caiz değildir. Karşılıklı öldürme, tekfir ve Müslümanlar arasında tefrika ve fitne yaratmak caiz değildir. İslam kutsallarının korunması ve Müslümanların kutsallarına saldırıdan kaçınmak gerekir ve Müminlere hakaret ve namusuna saldırı caiz değildir.”

Ayetullahu'l-Uzma Cafer Subhanî (Allah bereketini daim kılsın)

Bismillahirrahmanirrahim

﴿وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا﴾

صدق الله العلي العظيم

“Hep birlikte Allah’ın ipine (Kur’an, İslam ve vahdete sebep olacak her şeye) sınıksız sarılın. Parçalanıp bölünmeyin.”⁴⁵ (Âl-i İmrân, 103)

Münezzeh ve yüce Allah, Müslümanlara ilahi ipe sarılmalarını emretmektedir. Muhtemelen birbirinden ayrı ve müteferrik ümmetin durumu kuyuya düşen birisine benzediğinden, Allah’ın her türlü sözcük yerine ip (habl) sözcüğünü kullanmasına neden olmuştur. Zira böyle bir insanın tek kurtuluş yolu kuyuya atılmış olan ipe sarılmasıdır.

Bu noktanın önemi için bu yeterlidir ki Kur’an-ı Kerim her zaman vahdet-i kelime ve birlikteliği övmüş, onu emretmiş ve tefrikayı kınamıştır. Kur’an-ı Kerim, tefrikayı kınamada o kadar ileri gitmiştir ki aşağıdaki ayet-i kerimede, tefrika semavi belalardan sayılmıştır:

﴿قُلْ هُوَ الْقَادِرُ عَلَىٰ أَنْ يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ عَذَابًا مِّنْ فَوْقِكُمْ أَوْ مِنْ تَحْتِ أَرْجُلِكُمْ أَوْ يَلْبَسَكُمْ شِيعًا وَيُذِيقَ بَعْضَكُم بَأْسَ بَعْضٍ﴾

“De ki: «Allah’ın size üstünüzden (gökten) veya ayaklarınızın altından (yerden) bir azap göndermeğe ya da birbirinize düşürüp kiminize kiminizin hincını (savaşla) tattırmaya gücü yeter.»” (En’âm, 65)”

Dolayısıyla, tüm Müslümanlar Allah’ın kitabını kendilerine model ve olgu olarak almalı, birlik içinde olmalı ve ayrılık ve tefrikaya sebep olacak her şeyden kaçınmalıdırlar. Özellikle kâfirler ve istikbar güçlerinin Müslümanlar arasında tefrika yaratarak birbirlerinin kanını dökmeleri için komplolar kurdukları bu zaman diliminde bu yapılmalıdır. Onlar şeytani amaçlarına ulaşmak, İslam ülkelerine musallat olmak ve Allah’ın onlara verdiği nimetleri yağmalamak için Müslümanlar arasında tefrika çıkarmaktadırlar. Onlar bununla Kudüs-ü Şerif’in sinesi üzerine çökmüş işgalci rejimin güvenliğini sağlamak istiyorlar.

Tekfir olgusu, uğursuz ve çirkin bir olgudur. Zira tüm Müslümanlar tek bir Allah’a tapmakta, son Peygamberin peygamberliğine ve kıyamet gününe iman etmektedirler. Buhari’nin sahihinde Hayber Gazvesi hakkında söylediği gibi: “**Bu inanç, onların Müslüman bilinmesi için yeterlidir. Her ne kadar hiçbir İslam mezhebine bağlı olmasalar bile.**” İmam Eş’ari, ölüm anında öğrencilerini bir araya toplamış ve şöyle söylemiştir: “Şahit olun ki ben hiçbir kible ehlini günah işlediklerinden dolayı tekfir etmiyorum. Çünkü onların hepsi bir ilaha tapmakta ve hepsi İslam bayrağı altındadır.”⁴⁶

Söylediklerimiz şeyler bizleri öteki insanların duygu ve inançlarına saygı duymamızı gerektirmekte ve onlara karşı tefrika, düşmanlık ve kin tohumlarının ekilmesine sebep olacak şekilde bir davranış tarzı takınmamamızı gerekli kılmaktadır. Zira geçmişte yaşamış bizim salih insanlarımızın siret ve yaşantısı da bu esas üzerine idi. Onların sireti dostluk atmosferi içinde ve ortak yaşam üzerine kuruluydu.

Sahabeyi seb’ ve onlara küfür etmek nispeti haksız olarak Şia’ya atılan bir iftiradır. Şialar bu iftiradan beridirler. Onlar, sahabelere karşı konum ve

⁴⁵-Ayetin tercümesinde Ayetullahu’l-Uzma Mekarim Şirâzî’nin Kur’an-ı Kerim tercümesinden yararlanılmıştır.

⁴⁶-el-Yavâkit ve’l-Cevâhir, Şarâni, s.85.

görüşlerinde, İmam Ali b. Hüseyin'i (a.s) ölçü olarak kabul etmişlerdir. İmam Seccad (a.s) onlara şu tabirlerle dua ediyordu:

اللهم وأصحاب محمد خاصة، الذين أحسنوا الصحبة، والذين أبلوا البلاء الحسن في نصره، وكانفوه، وأسرعوا إلى وفادته، وسابقوا إلى دعوته

“Allah’ım! Muhammed’in seçkin ashabına; sahabeliği bilip hakkını eda edenlere, ona yardımda güzel bir sınav verenlere, onu destekleyip himaye edenlere, koşarak elçiliğine inananlara, davetini kabulde yarışıp öne geçenlere... salât eyle.”⁴⁷

Vesselamu aleykum ve rahmetullahi ve berekatuhu.

Ayetullahu'l-Uzma Seyit Musa Şubeyrî Zencanî (Allah bereketini daim kılsın)

Yüce Allah’ın adıyla

Kim Şahadeteyni söylese (Nasibi ve Hariciler dışında) Müslümandır ve evliliğin caiz olması, birbirlerinden miras almak, can ve mala ihtiram göstermek... gibi İslam’ın hükümleri onun hakkında uygulanır. İslam saflarında tefrika yaratanlar ve İslam fırkalarını tekfir eden kimseler İslam hakikatinin dışındadırlar. Bunlar sömürgeci düzenin doğrudan maşası değilseler, kuşkusuz İslam’ın esasını ortadan kaldırmak, Peygamber Ekrem’in (s.a.a) dinini yıkmak ve o hazretin yüce adının unutulması için çalışan sömürgecilerin bozguncu amaçları yönünde hareket etmektedirler. Bu grupların intihar saldırıları, yalnızca kâfirlerin ve İslam’ın yeminli düşmanlarının sevinmesini beraberinde getirir.

﴿قُلْ هَلْ نُنَبِّئُكُمْ بِالْأَخْسَرِينَ أَعْمَالًا * الَّذِينَ ضَلَّ سَعْيُهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَ هُمْ يَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ يُحْسِنُونَ صُنْعًا﴾

“De ki: Size, (yaptıkları) işler bakımından en çok ziyana uğrayanları bildirelim mi? (Bunlar;) iyi işler yaptıklarını sandıkları halde, dünya hayatında çabaları boşa giden kimselerdir.” (Kehf, 103 ve 104)”

⁴⁷-Sahife-i Seccadiye, Peygambere (s.a.a) İman Edenlere Salâtı İçeren Duası.

İnşallah tüm Müslümanlar İslam düşmanlarının hile ve desiselerinin farkına vararak, son Peygamber'in (s.a.a) dininin izzet ve yüceliği yolunda her zamankinden daha çok sabitkadem ve kararlı bir şekilde çalışırlar.

Ayetullah Muhammed Haşim Salihî (Allah bereketini daim kılsın)

Yüce Allah'ın adıyla

İslam, Müslümanların vahdeti konusunda o kadar çok tekitte bulunmuştur ki belki de Allah'a şirk koşmanın yasaklanmasından sonra en önemli konu budur. Nitekim şöyle söylenmiştir:

بنی الاسلام علی دعامتین کلمة التوحید و وحدت الکلمه.

“İslam iki esas üzerine bina edilmiştir: Kelime-i tevhit ve Vahdet-i kelime.”

Dolayısıyla Müslümanların can, mal ve namusuna saldırı, İslam dininde en büyük günahlardan ve haramlardandır. İslam ayrıca hiçbir din ve farklı İslam mezheplerinin inançlarına hakareti caiz bilmemektedir.

Öte yandan çeşitli ülkelerde Müslümanlara karşı düzenlenen intihar saldırıları ve onların katledilmesi ilahi haramlardan, yeryüzünde bozgunculuk yapmanın mısdağı, bağışlanmayan günahlardandır ve cehennem ateşinde ebedi kalmaya sebep olur. İster Şia olsun isterse Sünni Müslümanlar, İslam düşmanlarının, tekfiri akımların ve tefrikacıların komplolarına karşı uyanık olmalıdırlar.

Tüm Müslümanların görevi, rahmet, muhabbet ve şefkat dini olan İslam'ın hakiki çehresi “onlarla en güzel şekilde mücadele et!”⁴⁸ öğretisini dünyaya göstermektir. Müslümanların, kardeşliklerini koruyarak İslam'ın yayılması için işbirliği yapmaları gerekmektedir.

⁴⁸-Nahl, 125.

Ayetullahu'l-Uzma Lutfullah Safi Gulpayaganî (Allah bereketini daim kılsın)

Allah Teâla'nın vahdaniyetine ve Hatemu'l-Enbiya Hz. Muhammed b. Abdullah'ın (s.a.a) nübüvvetine şahadet eden herkes Müslüman'dır. Canı, malı ve ırzı saygıdeğerdır. Hiç kimsenin dini kutsallara hakaret etme hakkı yoktur. İntihar saldırıları ve Müslümanların kanlarını dökmek büyük günahlardandır.

Müslümanların görevi, rahmet, muhabbet ve şefkat dini olan İslam'ın hakiki çehresini dünyaya tanıtmaktır. Herkes bir safta aziz İslam'ın ilerlemesi ve insanların hidayeti için dünyanın her yerinde aktif bir şekilde, Kur'an düşmanlarının haince oyunlarını birlik ve beraberlik için ortadan kaldırmalı ve İslami görevlerini yerine getirmelidirler.

﴿إِنْ تَنْصُرُوا اللَّهَ يَنْصُرْكُمْ وَ يُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ﴾

“Ey iman edenler! Eğer siz Allah'a (Allah'ın dinine) yardım ederseniz O da size yardım eder, ayaklarınızı kaydırmaz.” (Muhammed, 7)

Vesselamu aleykum ve rahmetullah

Ayetullahu'l-Uzma Seyit Muhammed Ali Alevi Gürganî (Allah bereketini daim kılsın)

Allah Teâla şöyle buyurmuştur:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ادْخُلُوا فِي السَّلَامِ كَافَّةً وَ لَا تَتَّبِعُوا خُطُواتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ﴾

“Ey iman edenler! Hepiniz topluca barış ve güvenliğe (İslâm'a) girin. Şeytanın adımlarını izlemeyin. Çünkü o, size apaçık bir düşmandır.” (Bakara, 208)

İslam'ın tüm zamanlardaki mesajı mantık, söyleşi ve her türlü cesaret, iftira ve töhmetten sakınma üzerine bina edilmiştir. Yüce Allah Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmuştur: “Kötülüğü en güzel bir şekilde sav”. (Fussilet, 34) ve başka bir yerde şöyle buyurmuştur: “Allah'tan başka yalvarıp yakardıklarına (taptıklarına) sövmeyin; sonra onlar da haddi aşarak bilmeksizin Allah'a söverler.” (En'âm, 108).

Günümüzde İslam'ın asıl düşmanları; (Allah) kelimesinin, tüm semavi nidalarının yok olmasına ve şeytanın dünyada hâkimiyetinin sağlanmasına yönelik planlar yapmışlardır. İhtilafları körüklememek ve düşmanlık ortamlarının icat edilmesine yönelik çizgide hareket etmemek gerekir. Bu sadece dünya istikbarı ve uluslararası Siyonizm'e hizmettir. Ayrıca şimdiye kadar İslam'ın çeşitli fırkaları kendilerine has düşünceler barındırmasına rağmen bir arada saygı ve barış içinde yaşamaktaydılar. Söyleşi ve sohbet toplantılarında sadece mantıklı münazaralar yaparlardı. Müslümanlar bugün de barış ve huzur içinde hep birlikte olmalı ve tek düşman karşısında müttehit bir kitle halinde hareket etmelidirler. Tekfirci gruplara gelince onlar çeşitli bahanelerle başta Şialar olmak üzere diğer fırkalara karşı düşmanlık gütmekte ve Pakistan, Afganistan, Irak, Suriye, Endonezya ve dünyanın başka yerlerinde Müslümanları katletmekte ve terör saldırıları düzenlemektedirler. Onların bu amelleri kınanmıştır. Onlar bu eylemleri ile

yalnızca dünya istikbarının sevinmesine neden olmakta ve onların oyunlarına göre hareket etmektedirler. Kur'an'ın: “*Ey iman edenler! Müminleri bırakıp da kâfirleri dost edinmeyin...*” (Nisa, 144) açık ayetinin aksine hareket ederek Siyonizm'i kendilerine dost edinmişlerdir. Onlarla uyum sağlamak adına Şialara karşı mücadele etmekte. Allah'ın, Müslüman toplumunu düşmanların tefrikasından korumasını ümit ediyoruz.

Ayetullah Âsif Muhsinî (Allah bereketini daim kılsın)

Yüce Allah'ın adıyla, hamd daima ona mahsustur

İlk olarak: Kim Allah'ın vahdaniyetine, Hz. Muhammed Mustafa'nın nübüvvetine ve onun son peygamber olduğuna iman ederse Müslümandır.

İkinci olarak: Müslümanların can, mal ve namusuna yönelik saldırı şiddetle haramdır.

Üçüncü olarak: Müslümanlar birbirlerinin kardeşidirler. İslam'ın ilerlemesi için kardeşliklerini koruyarak işbirliği yapmalı ve birbirlerinin ihtilafı meselelerini mazur görmelidirler.

Dördüncü olarak: İslam mezhepleri arasında ihtilaf çıkarmak İslam dinine ihanettir.

Ayetullah'u'l-Uzma Seyit Yusuf Medenî Tebrizî (Allah rahmet etsin)

İslam, hiçbir dini inanca ve özellikle İslam mezheplerine hakaret etmeyi caiz bilmemektedir. İslam ümmeti arasında ihtilafa ve Müslümanlara yönelik hasar, can ve mala zarar gelmesine neden olacak her hareket haram ve şeriata aykırıdır.

Çeşitli ülkelerde Müslümanlara yönelik düzenlenen intihar saldırıları ve onların katledilmesi, şeriat sahibi ve özgür insanların kalbini sızlatmaktadır. Bunun şefkat ve merhamet dini olan İslam'la hiçbir uyumluluğu ve alakası yoktur ve İslam'ın çehresini dünyada karalamaktadır.

Allah, Müslümanları zalim ve bozguncuların şerrinden korusun.

Ayetullah'u'l-Uzma Hüseyin Mezâhirî (Allah bereketini daim kılsın)

Söyledikleriniz çok acı bir gerçektir. Başta İslam mezhepleri âlimleri, İslam ülkeleri liderleri olmak üzere tüm dünya Müslümanları, bu konuya dikkat etmeli ve bunun çözümü için çare düşünmelidir. Günümüzde İslam düşmanları ve dünya istikbarı, Müslüman safları arasında özellikle mezhebi ve inançsal ihtilaflar yaratarak, hâkimiyetini gün geçtikçe arttırmakta ve sağlamlaştırmaktadır. Kur'an-ı Kerim, bu ihtilafları İslam toplumunu kuşatan ateş ve azaba benzetmiştir: “De ki:

“O, size üstünüzden (gökten) veya ayaklarınızın altından (yerden) bir azap göndermeğe, ya da sizi grup grup birbirinize düşürmeğe ve kiminizin şiddetini kiminize tattırmaya gücü yetendir. (En’âm, 65). Kur’an-ı Kerim’in açıkça buyurduğu gibi; eğer insanlık ve maneviyat düşmanları ve istikbar, insanlara musallat olmayı başarmışlarsa, bunun sebebi ve kaynağı ihtilaflardır. “Gerçek şu ki, Firavun yeryüzünde (Mısır’da) büyüklenmiş ve oranın halkını birtakım fırkalara ayırıp bölmüştü” (Kasas, 4). Bu büyük derdin çaresi ve belanın bertaraf edilmesinin yolu, ancak Kur’an’ın emrine amel etmekle olur: “Bizimle sizin aranızda müşterek (olan) bir kelimeye (tevhide) gelin.” (Âl-i İmrân, 64)

Dolayısıyla, defalarca söylendiği gibi, hangi şahıs ve grup tarafından olursa olsun ihtilafları körüklemek, mezhepsel duyguları tahrik etmek özellikle Müslümanların inanç ve mukaddesâtına saygısızlık ve Yüce Peygamber’in (s.a.a) takipçileri arasında tefrika yaratmak aklen ve şer’i olarak caiz değildir. Tekfirci ve taşlaşmış eski kafalı grupların günahsız Müslümanların katledilmesine yol açan tahrip ve intihar saldırıları, insanlık dışı ve utanç vericidir. Her özgür insanın kalbini derinden yaralamakta ve bu eylemler, kesinlikle İslam ve Müslümanların düşmanları için matlup ve sevindiricidir.

Dünya İstikbarı, bu tür ihtilaflar ve tefrika girişimleri yoluyla Müslümanların pratik olarak onlarla işbirliği yapmasını istemektedir. Açıktır ki düşmanlara ve dünya istikbarına tabi olmak büyük bir günahdır. Allah, tüm Müslümanları ihtilaf ve tefrikaların şerrinden korusun ve Müslümanlar arasında ittihadın sağlamlaşması için çaba sarf eden sizin gibi insanlara inayet ve başarılar ihsan etsin.

Vesselamu aleykum ve rahmetullahi ve berakatuhu

Ayetullahu'l-Uzma Nasır Mekârim Şirâzî (Allah bereketini daim kılsın)

Defalarca arz ettik ki Müslümanların vahdeti ve İslam mezheplerinin yakınlaşması her zaman ve özellikle şu günlerde en önemli girişimlerdendir. Dolayısıyla başkalarının mukaddesâtına her türlü hakaret şer'i olarak caiz değildir. Şia ve Sünni Müslümanların, düşmanların tuzaklarına düşmemeleri için dikkatli olmaları gerekmekte ve mezhepsel fitne çıkarmamaları icap etmektedir. İntihar saldırıları ve günahsız insanların kanlarının akıtılması en büyük günahlardan, yeryüzünde bozgunculuk mısıdaki ve yapanların ebedi olarak cehennem azabında kalmalarına neden olur. Bu saldırılar, rahmet ve merhamet dini olan İslam'ın çehresini haşin (kaba) ve kabul edilemeyecek bir çehreye dönüştürmektedir. Allah tüm yanlışa düşenleri ve sapkınları hidayet etsin.

Vesselamu aleykum ve rahmetullahi ve berakatuhu

Ayetullahu'l-Uzma Seyit Abdü'l-Kerim Musevî Erdebilî (Allah bereketini daim kılsın)

﴿إِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُونِ﴾

“Gerçekten, sizin bu (İslam) ümmetiniz tek bir ümmettir. Ben de sizin Rabbinizim, öyleyse bana ibadet ediniz.” (Enbiyâ, 92)

Vahdet ve kardeşlik, ilahi nimetlerden en kıymetli olanıdır. Allah-u Kerim, bu nimeti şöyle hatırlatmaktadır:

﴿وَادْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا﴾

“Allah'ın size olan nimetini hatırlayın: Hani siz birbirinize düşman kişiler idiniz de O, gönüllerinizi birleştirmişti ve O'nun nimeti sayesinde kardeş kimseler olmuştunuz.” (Âl-i İmrân, 103)

İnsanın, rahmet peygamberinin (s.a.a) takipçisi olarak kendisine değerli Müslümanlık adını koyduğu halde başkalarının can, mal ve namusunu değerli saymaması nasıl düşünülebilir ki?! Kan dökerek, şiddet kullanarak İslam'ı savunduklarını sananlar, kandırılmış ve İslam ümmetinin açgözlü düşmanlarının oyuncacılarıdır. Günümüz dünyasında Müslümanlar arasında tefrika çıkarmak, Müslümanların azamet, huzur ve ihtişamını yok edeceği gibi İslam'ın dünya kamuoyunda da kötü tanınmasına neden olacaktır. Ehlibeyt mezhebi takipçilerinin herkesten daha çok bu önemli konuya dikkat etmeleri gerekir.

Bizler, İmam Ali b. Ebu Talib'in (a.s) takipçisi olduğumuz için gurur duyuyoruz. Şia'nın hakikati, iman ehli önderinin (İmam Ali) kat ettiği yolda adım atmaktır. O imam, kötü söz söylemeyi ve başkalarına hakaret etmeyi caiz bilmiyordu. Kötü söz söylemeyi yasaklamıştı. O yiğit mert, İslam ve

Müslümanların maslahatı, Müslümanların ıslah olması, çatışmaların bertaraf edilmesi ve vahdet ve kardeşliğe davet konusunda adımlar atmış ve arabuluculuklar yaparak sitem ve kınamalara göğüs germiştir.

Tüm Müslümanların ve özellikle Ehlibeyt mektebi takipçilerinin bu çok çalkantılı günlerde İslam ümmetinin maslahatını, fırkasal çatışmalara tercih edeceklerini, ilahi öğretileri ve Allah Resulünün irşatlarını amellerinin baş tacı yapacaklarını umuyorum.

Allah, İslam düşmanlarının hile ve desiselerini onların kendisine döndürsün.

Diğer Taklit Mercileri ve İslam Alimlerinin Fetva ve Görüşleri

Ayetullah'u-Uzma Abdullah Cevadi Âmulî (Allah bereketini daim kılsın)

Aşağıdaki metin, Ayetullah'u-Uzma Cevadi Âmulî'nin 2012 yılında yaptığı hac mesajından alıntıdır:

İnsanlık ve insan haklarına riayet etme bahsi “Uluslararası Medeniyet” adı altında söz konusu edilmiştir. Bu evrensel ve halkçı bakış, insan ve insanlık haklarını, ilahi ve ilahi olmayan din ve inanış biçimlerini baz almadan değerlendirir. Bu görüşün ana kaynağı ise bu ayetin: “Allah, sizi, din konusunda sizinle savaşmamış, sizi yurtlarınızdan da çıkarmamış kimselere iyilik etmekten, onlara âdil davranmaktan men etmez. Şüphesiz Allah, âdil davrananları sever.”⁴⁹ içeriğinde yatmaktadır. Şöyle ki hiçbir millet ve bireyin, başka millet ve bireye karşı bir önceliği-üstünlüğü yoktur. Bireyin ya toplumun birey ve topluma tahakkümü (hükmedişi) ve sultası kınanmış ve reddedilmiştir. Saldırgan ve mütecaviz olmayan milletler, ilahi adalet feyzine sahiptirler. Müslümanlar, onlara karşı adaletli ve eşit davranmakla yükümlüdürler. Konunun ilahi olma hakikati, onun doğru bir tedbirle dünya ve ahiret perspektifinde gerçekleşmekte ve başkalarının sorumluluğunun dışındadır. Özellikle Mead sahnesinde miskal

⁴⁹-Mumtehine, 8.

zerresi kadar şeylerin bile kendisine has hesabının görüleceği düşünülünce. Her milletin kendileri yanında muhterem olan mukaddesâtı vardır. Bu durum muvahhit veya mülhide has bir konu değildir. Bundan dolayı insanların mukaddes kabul ettikleri şeylere küfür ve hakareten uzak durulmalıdır. Zira ruhsal bir zulüm olması dışında, hukuki olarak da toplumun baskı ve güçlükleri ile karşı karşıya gelinecektir. Dolayısıyla Kur'an-ı Mecid, bu gibi işleri yasaklamıştır: *“Allah'tan başka yalvarıp yakardıklarına (taptıklarına) sövmeyin; sonra onlar da haddi aşarak bilmeksizin Allah'a söverler. İşte böyle, biz her ümmete yaptıklarını süslü (çekici) gösterdik, sonra onların son varışları Rablerinedir. O, yapmakta olduklarını onlara haber verecektir.”*⁵⁰ Müşriklerin tanrıları olan putlara sövmek ve küfretmenin haram sayılmasının nedeni; -Allah göstermesin- müşriklerin, müminlerin ilahı, yani münezzeh Allah'a bilgisizce küfür etmelerinin önünü almaktır. Allah'a küfür etmenin bilgi ve ilimden yoksun olmasının sırrı ise şudur: Onlar, eksik zanları ile Allah'ı kabul ediyorlardı ve onların putlara olan ibadetlerinin sırrı ise, put ve sanemin şirk ehlini Allah'a yakınlaştıracığına ve onlar için Allah katında şefaatte bulunacaklarına inanmalarıydı. Sonuçta ne olursa olsun kötü söz, onların Yüce Allah'a karşı kötü söylemde bulunmalarında ellerine bahane verecektir. Zikredilen ayetin açıklamasında geçen öncüller, her üç alanı da içine alan genel hukuku kapsamaktadır. Şöyle ki; onların maazallah iman ehlinin kutsallarına kötü söz söylememeleri için kimsenin mukaddesâta hakaret etme hakkı yoktur.

Çirkin ve kötünden alıkoyma yönteminde güzel ve iyi yolu kullanmak gerekir ve eğer kötünden alıkoyma, kötü bir yöntemle olursa, o kötü şey yasaklanmalıdır. Onu da öteki münkerler (kötüler) gibi dışlamak gerekir. Aynen hak, doğruluk, hayır ve güzelliğe davetin güzel bir yöntemle olmasının, hedef ve amaçla uyum içinde olması gibi. Çünkü hiçbir zaman güzel bir hedef, kötü bir vesileyi güzel kılmaz ve kötü bir yöntemle iyiliğe emretmek, nehyedilmeyi gerekli kılmaktadır. Zira yol ve hedefte gerçek bir bağlılık ve hakiki bir ilişki vardır. Yani doğru yol, asla batıl bir sonuç ve hedefle son bulmaz ve sapkın yol, asla hak hedefe ulaşmaz: **“Kim günahla bir amaca ulaşmaya çalışırsa, istediği şey daha çabuk elinden çıkar ve istemediği şey, daha çabuk ona ulaşır.”**⁵¹ her ne kadar batıl da olsa her hangi bir topluluğun mukaddesâtına sövmek, Allah tarafından yasaklanmış bir yöntemdir. Sonuç olarak şöyle diyebiliriz:

1-Evrensel dinin kapsayıcı bir programı vardır.

2-Dinin geniş ve yaygın en önemli emri, yasalara ve uluslararası edebe riayet etmektir.

3-Genel ve insanî en üstün edep, insanî onur ve kerameti korumak ve farklı fırka takipçilerinin mukaddesâtına hakaret etmekten sakınmaktır.

4-Sahabeye küfretmek, Şia veya Sünni mukaddesâtına hakaret etmek, her iki grubun inançlarını saygısızca ve zalimce küçümsemek haramdır. İhtilaf çıkarmak,

⁵⁰-En'âm, 108.

⁵¹-el-Kâfi, c.2, s.373.

tefrika ateşini yakmak ve İslam ümmetinin vahdet esaslarını bölmek, parçalamak ve kırmak, büyük bir günahdır. Başta hacılar olmak üzere herkes cidden bundan uzak durmalıdır.

5-Vahdetin zorunluluğu, fesatçı ihtilaf ve fitnelerin haram olduğunu bilmek, her millet ve fırkanın mukaddesâtına hakaret etmekten sakınmak, siz değerli hacıların melekûfî seferinizin armağanı olsun. Böylelikle İslam dünyasında, vahdet esintisi ve ittihat ıtırından başka bir şey müşahede edilmesin ve koklanmasın. Çünkü deruni azamet ve gücün elden gitmesiyle birlikte kan emici düşmanlar, savunma güçlerinin zaafî ile din merkezlerini ve toplumu yok ederler: *“Eğer Allah, bir kısım insanları (kötülüklerini) diğer bir kısmı ile defedip önlemeseydi, mutlak surette, içlerinde Allah'ın ismi bol bol anılan manastırlar, kiliseler, havralar ve mescidler yıkılır giderdi.”*⁵²

Ayetullah Şeyh Muhammed Mehdi Âsifî (Allah bereketini daim kılsın)

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

1-Şehâdeteyni diliyle söyleyen, ilahi hudutlara ve tüm Müslümanların ittifak ettiği İslam'da mevcut olan zaruri hükümleri kabul eden kimse Müslüman sayılır. Onun can ve malına tecavüz haramdır. Sahih bir hadiste Resulü Mükerrerem-i İslam (s.a.a) şöyle buyurmuştur:

"İnsanlar 'Lâ ilahe illallâh (Allah'tan başka hakk ilah yok)' deyinceye kadar, onlarla savaş etmeye emrolundum. Onlar bunu söyledikleri zaman artık onların kanları ve malları bize haram olmuştur, (İslam'ın) hakkı hariç, artık hesapları da Allah'a kalmıştır."⁵³

⁵²-Hacc, 40.

⁵³-Bu hadisi, Ahmed b. Hanbel, *Müsned* kitabının çeşitli bölümlerinde nakletmiştir. Ayrıca Beyhâkî, *Sünen* kitabında, Buhari ve Müslim kendi sahihlerinde ve birçok nebevî hadis hafızı sahih senetlerle Şia ve Ehlişünnet yoluyla bu hadisi nakletmişlerdir.

2-Allah Resulü (s.a.a), kitap ve sünnette açık şer'i hükümler olmadan Müslümanlarla savaş, mücadele edenleri kâfir bilmiştir. Hz. Resulullah (s.a.a), Veda Haccı'nda Mina'da bulunan Hayf Mescidi'nde şöyle buyurmuştur:

إِنَّ أَمْوَالَكُمْ وَدِمَاءَكُمْ وَأَعْرَاضَكُمْ عَلَيْكُمْ حَرَامٌ كَحَرَمَةِ يَوْمِكُمْ هَذَا ، فِي بَلَدِكُمْ هَذَا ، فِي شَهْرِكُمْ هَذَا

“Kanlarınız, mallarınız ve namuslarınız birbirinize bugünkü gün gibi (kurban bayramı), bu mukaddes topraklar (Mekke) gibi ve bu haram ay (Zilhicce ayı) gibi haramdır...”

Sonra şöyle buyurmaktadır:

لَا تَرْجِعُوا بَعْدِي كَفَارًا يَضْرِبُ بَعْضُكُمْ رِقَابَ بَعْضٍ

“Benden sonra kâfirlik dönemlerinize geri dönüp, birbirinizin boyunlarını vurmuyunuz.”⁵⁴

3-Müslümanlar arasında şiddet fitnelerini yakmak, kin ve nefret oluşturmak caiz değildir. Aynı şekilde birlik içinde olan Müslümanların saflarında ihtilaf yaratmak, tefrika çıkarmak ve birbirlerinden uzak durmak da caiz değildir. Allah Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

﴿وَأَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا﴾

“Hep birlikte Allah'ın ipine (Kur'an, İslam ve her türlü vahdet vesilesine) sınımsız sarılın. Parçalanıp bölünmeyin.” (Âl-i İmrân, 103)

Hiç şüphesiz İslam mezheplerinin simge ve sembollerine hakaret ve saygısızlık, en büyük tefrika çıkarma faktörlerindedir. Allah Teâla, bizi ondan sakındırmıştır.

4-Allah Teâla, bizlere, diğer Müslümanlara karşı iyilik yapmayı, güler yüzlü ve nezaketle davranmayı, uyum ve birlik içinde, birbirini ziyaret ederek sevmeyi – Nasibiler dışında hangi fırka ve mezhep olursa olsun- emretmiştir. Bu bağlamda İslam'ın değerli Peygamberi'nden (s.a.a) çok sayıda hadis nakledilmiştir. Bu hadislerden bir kısmı sahihtir. Aynı şekilde Ehlîbeyt (a.s) yoluyla ve güvenilir senetlerle bu anlamda sahih hadisler nakledilmiştir. Biz *el-Fitnetu't-Tâifiyye* kitabımızda bu hadisleri naklettik.

5-Söylediklerimizden, fihhi ve akidevi diyalogların, bilimsel bir dille, ilmî bir atmosferde ve tarafsızca çeşitli mezheplerden Müslüman bilim adamı ve âlimlerinin söyleşisine engel olacağı anlamı çıkartılmamalıdır. Kesinlikle bu söyleşiler Müslümanların akaid, fıkıh ve kültür alanlarda görüş alışverişine, ilerleme ve kemaline neden olacaktır. Aziz İslam dini de bunu teşvik ve tavsiye etmektedir.

⁵⁴-Bu hadis, üzerinde icma olunan hadislerdendir. Ahmed bin Hanbel, *Müsned* kitabının çeşitli bölümlerinde bu hadisi nakletmiştir. Aynı şekilde Nesâî, *Sünen-i Kubra* kitabında ve İbn Hayyân kendi sahihinde, Buhari ve Müslim kendi sahihlerinde ve birçok nebevî hadis hafızı sahih senetlerle, Şia ve Ehlisünnet yoluyla bu hadisi kitaplarında nakletmişlerdir.

Allah Teâla'dan, vahdet-i kelime, Müslümanların birlik ve ittihadını diliyoruz. Müslümanlar arasındaki yakınlaşma ve vahdetin öncülerini de onaylıyor başarılarımızı Yüce Allah'tan temenni ediyoruz.

Muhammed Mehdi el-Âsifi
28.02 c.1334 h.
Necef-i Eşref

Ayetullahu'l-Uzma Seyit Muhammed Said Hekim (Allah bereketini daim kılsın)

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

Es-Selamu aleykum ve Rahmetullahi ve Berekatuhu

Soru: Milyonlarca Müslüman'a bu iki konuda kılavuzluk etmenizi rica ediyoruz:

Acaba şهادetyni dile getirip, kibleye doğru namaz kılan ve sekiz mezhepten (Hanefi, Şafii, Maliki, Hanbeli, Caferi, Zeydi, İbadiyye ve Zahiriyeye) birine uyan kimse Müslüman sayılır mı ve can, mal ve namusu haram mıdır?

Ayetullah Hekim'in Bürosu'ndan verilen cevap:

Hangi mezhep olursa olsun Müslümanları ve sahabeyi tekfir etmek, Şia'nın inançlarından değildir. Bu konu, İslam'ın ruhundan ve onun erkânındandır. Bu nokta, Şia İmamlarından nakledilen hadislerden ve âlimlerin fetva ve sözlerinden anlaşılmaktadır.

Soru: Birçok Müslüman ve gayrimüslim, bizlerden İslamî birlik ve İslam mezhepleri arasındaki ilişkileri sormaktadırlar. Zati âlinizden bu iki soruya cevap vermenizi rica ediyoruz:

1-Acaba İslam mezheplerinden birine yani Hanefi, Şafii, Maliki, Hanbeli, Caferi, Zeydi, İbadiyye'ye bağlı olan kimse, Müslüman sayılır mı?

2-İslam'da tekfirin had ve sınırı nedir? Acaba Müslüman kimsenin, -birinci soruda zikredilen- başka bir İslam mezhebine veya Eş'ari veya Mutezile mezhebine tabi olan kimseyi tekfir etmesi caiz midir? Bununla birlikte Sofileri tekfir etmek caiz midir?

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla, hamd O'na mahsustur

Cevap 1-Şehâdeteyni ikrar etmek ve namaz vb. gibi dinde zaruri farz ve vacipleri yerine getirmek bir insanın Müslümanlığı için yeterlidir. Böylelikle İslam dininin hükümleri olan can ve malının... saygınlığı gibi hükümler onun için uygulanır.

2-Bundan önce söylediklerimizin içinde bu sorunun yanıtı da verildi.

Ayetullah'u'l-Uzma Seyit Ali Sistanî (Allah bereketini daim kılsın)

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

Es-selamu aleykum ve rahmetullahi ve berakatuhu

Milyonlarca Müslüman'a bu iki konuda kılavuzluk etmenizi rica ediyoruz:

Soru: Acaba şehadetini dile getirip, kibleye doğru namaz kılan ve sekiz mezhepten (Hanefi, Şafii, Maliki, Hanbeli, Caferi, Zeydi, İbadiyye ve Zahiriye) birine uyan kimse Müslüman sayılır mı ve can, mal ve namusu haram mıdır?

Yüce Allah'ın adıyla

Cevap 1-Şehâdeteyni dile getiren ve söylediğine aykırı bir sözde bulunmayan, hakeza Ehlibeyte karşı düşmanlık etmeyen kimse Müslüman sayılır.

Cevap 2-Şialar açısından Ehlisünnet, Müslüman sayılmaktadır ve tüm İslami hükümler onlar için icra olmaktadır. Onlarla evlilik caizdir, Şialar onlardan miras alabildikleri gibi onlar da Şialardan miras alabilirler. -Harici ve Nasibiler bunun dışındadırlar.- Onların hepsinin can, mal ve namuslarının saygınlığı vardır. Şiaların, Bedir ve Rıdvan Biati ehlini, Muhacir ve Ensar müminlerini, İslam mezhepleri imamlarını ve onların takipçilerini tekfir ettikleri sözü, apaçık bir yalandır.

Es-selamu aleykum ve rahmetullahi ve berakatuhu

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

﴿وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا﴾

“Hep birlikte Allah'ın ipine (Kur'an, İslam ve vahdete sebep olacak her şeye) sınıksız sarılın. Parçalanıp bölünmeyin.” (Âl-i İmrân, 103)

İslam dünyası günümüzde karmaşık ve zor şartlar altında yaşamaktadır. Büyük krizler ve azim problemlerle karşı karşıyadır. İslam ümmetinin bugün ve yarınki alın yazısı bu buhranlara bağlıdır. Bu şartlar altında tüm Müslümanlar, İslam dünyasının birlik ve beraberliğe olan ihtiyacını, tefrika yaratmak, mezhebi ihtilaflar çıkarmak, etnik ve ırkçı çatışmalardan uzak durulmasının gerekliliğini güzel bir şekilde idrak etmektedirler. Asırlardır ihtilafların çözülmesi için şu ana kadar kapsayıcı bir çare düşünülmemiştir! Dolayısıyla sağlam ve ölçülü bilimsel çalışmalar çerçevesi dışına çıkarak bu ihtilafları alevlendirmek doğru değildir. Özellikle bu ihtilaflar asla usul-u din seviyesinde ve İslam akaidinin erkânından değildir. Bütün Müslümanlar, Allah'ın tek ve vahit olduğuna, İslam'ın Yüce Peygamberi'nin (salallahu aleyhi ve alihi ve sellem) risaletine, Mead'a, Kur'an-ı Kerim -ki Allah Teâla onu tahriften korumuştur- ve Peygamberin paha biçilemez sünneti -ki şer'i hükümler için bu ikisi aslî unsurlardır- ve aynı şekilde masum ve arınmış Ehlibeytini (aleyhimu's-selam) sevmek konusunda iman etmişlerdir. İslam dininin temelleri sayılan namaz, oruç, hac... gibi Müslümanların geneli arasındaki diğer ortak noktalar da vardır.

Bu ortak noktalar, Müslümanların birlik ve beraberliği için sağlam temellerdir. Hiç kuşkusuz Müslümanlar arasındaki dostluk ve muhabbet ilişkilerini sağlamlaştırabilmek için bu ortak noktalar üzerinde odaklanmak gerekmektedir veya en azından biz Müslümanların, karşılıklı saygı çerçevesinde, düşmanlıktan uzak, mezhebi, etnik ve kabilesel çatışmalardan kaçınarak barış ve huzur için birlikte yaşamaya çalışmamız gerekmektedir.

Dolayısıyla, İslam dini sancağını yüceltmek, Müslümanların ilerlemesi ve onuru için kalbi çarpan herkesin, Müslümanların birbirine yaklaşması ve siyasi çekişmelerden kaynaklanan çatışmaların azaltılması için azami çaba göstermesi gerekir. Böylelikle bir yandan Müslümanlar arasındaki ayrılık ve dağılmaya engel olunmalı, bir yandan da düşmanların uğursuz amaçlarının tahakkukunu (gerçekleşmesini) sağlayacak alanları oluşturmamalıdır. Bu düşmanlar, İslam ülkelerine hâkim olmak ve Allah vergisi olan servetlerine egemen olmak için dış bileyen düşmanlardır.

Tam bir üzüntüyle görülmektedir ki bazı kişi ve akımlar anlatılanların aksi yönünde hareket etmektedirler. Onların çabası Müslümanlar arasında mezhebi, etnik ve kavmi ihtilaflar çıkması için tefrika yaratmak ve bu ihtilafları derinleştirme doğrultusundadır. Bu kimseler, son süreçte ve bölgede siyasi kargaşaların kızıştığı ve güç için çatışmaların alevlendiği dönemde, kendi faaliyetlerini arttırmışlardır. Onlar, ihtilafları büyük göstermek ve yaygınlaştırmak için mezhebi farklılıkları, çalışmalarının esası olarak karar kılmış, karalama ve iftira yöntemlerini kullanarak, bu ihtilafları alevlendirmeye çalışmaktadırlar. Bu şekilde kirli amaçlarına ulaşmayı ummaktadırlar. Her hangi bir mezhebi karalamak ve hakaret etmek, o mezhep takipçilerinin aslî haklarından mahrum olmasını sağlamak ve diğer Müslümanların kalbinde o mezhebe karşı korku ve vahşet duygularının oluşturulması bu amaçlardan en hafif olanıdır.

Bu uğursuz planın icrası doğrultusunda, bazı basın yayın organlarından -uydu kanalları, internet siteleri, gazete ve dergiler...- yararlanılmakta ve bazen akıldan yoksun ve şaşkınlık veren fetvalar yayınlanarak, bazı İslami fırka ve mezheplere hakaret edilmektedir. Sonra apaçık bir girişimle önceden hazırlanmış plan ve amaçlarına ulaşmak için yüce merceiyyet makamına darbe vurmak, hakaret etmek, mezhebi kin ve nefreti körüklemek için, bu fetvaları Hz. Ayetullahu'l-Uzma Sistani'ye nispet vermektedirler!

Bu vesile ile ilan ediyoruz ki Hz. Ayetullahu'l-Uzma Sistani'nin fetvalarının kaynağı, mühür ve imzası üstünde olan meşhur ve onaylı kitaplarıdır. Bu fetvaların hiç birinde İslami mezhep ve fırkaların herhangi birine karşı en küçük bir hakaret ve saygısızlık söz konusu olmamıştır. Elbette bu fetvalara en küçük bir aşinalığı olanlar, yayımlananların yalan olduğunu hemen anlamaktadırlar.

Buna ilave olarak hatırlatmak gerekir ki Ayetullah Sistani'nin açıklamaları ve tutumu, Irak halkının acı ve sıkıntılar çektiği, birçok tehlikelere ve kapanması zor yaralara göğüs gerdiği zaman dilimi içinde gerçekleşmiştir. Aynı şekilde mukallit ve takipçilerine yönelik buyruklarında Ehlisünnet kardeşlere karşı dostça davranmaları tavsiyesinde bulunmaktadır. Kendileri konuşmalarında defalarca ve defalarca Şia olsun Sünni olsun bütün Müslümanların can, mal ve namuslarının hürmeti ve saygınlığı konusunda vurgular yapmış ve yolunu haram yolla kan döken kimselerden kim olursa olsun ayırmıştır. Bu açıklamalar, 'Din Merceiyeti'nin diğer mezhep takipçilerine karşı ameli siretini ve onlara bakışını güzel bir şekilde ortaya koymaktadır. Eğer tüm Müslümanlar muhaliflerine karşı bu şekilde bir etkileşim, davranış gösterir ve bu siret ve bu yöntemi uygulamaya koyarsa, artık körü körüne yaşanan şiddetlere ve feci katliamlara tanık olmayız. Öyle ki bu durumda hatta küçük çocuklara, yaşlılara ve kadınlara bile acımamaktadırlar!! Allah'ım! Tüm katliamlardan sana sığınıyoruz!

Her şeye gücü yeten Allah-u Tebâreke ve Teâla'dan herkesi hayır ve İslam ümmetinin maslahatına doğru hidayet etmesini diliyoruz.

Hz. Ayetullahu'l-Uzma Sistani'nin (Allah uzun ömürler versin) Bürosu
Necef-i Eşref

Ayetullah'u'l-Uzma Muhammed Fazıl Lenkeranî (Allah rahmet etsin)

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

Soru: Siz zatı âlinizin de bildiği gibi, üçüncü yüzyılın başlamasıyla birlikte, Batı, Müslümanlar arasında fitne ateşini yakmak için azmetmiş ve İslam ve Müslümanları haşin ve kaba çehreye sahip kimseler olarak tanıtmaya başlamıştır. Günümüz şartları altında İslam ümmetinin vahdetinin korunmasının, tüm zamanlardan daha zorunlu olduğu anlaşılmaktadır.

Günümüz şartlarında Müslümanların vahdetinin zorunluluğu kesin ve açık delillerle sabit olduğuna binaen, sizin İslam dininin usullerine iman etmiş olan Ehlisünnet'in dört mezhebi ve Zeydiye, Zahiriye, İbadiyye... gibi mezhep mensupları için "İslam Ümmeti" sözcüğünün kullanılması hakkındaki görüşünüz nedir? Acaba yukarıda adları geçen fırkaların tekfir edilmesi caiz midir? Tekfirin asrımızdaki had ve sınırı nedir?

Yüce Allah'tan sizin için başta Şia dünyası olmak üzere İslam ve Müslümanlara hizmet yolunda başarılar vermesini diliyoruz.

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

Cevap: İslam dininin usullerinden ve zaruretlerinden birini inkâr etmeyen veya - Allah göstermesin- tahir İmamlara hakaret etmeyen her fırka İslam fırkalarından sayılmaktadırlar.

Ayetullah'u-Uzma Beşir Necefî (Allah bereketini daim kılsın)

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

Soru: Birçok Müslüman ve gayrimüslim bizlerden İslamî birlik ve İslam mezhepleri arasındaki ilişkileri sormaktadırlar. Zati âlinizden bu iki soruya cevap vermenizi rica ediyoruz:

1-Acaba İslam mezheplerinden birine yani Hanefî, Şafii, Maliki, Hanbeli, Caferî, Zeydi, İbadiyye'ye bağlı olan kimse, Müslüman sayılır mı?

2-İslam'da tekfirin had ve sınırı nedir? Acaba Müslüman kimsenin, -birinci soruda zikredilen- başka bir İslam mezhebine veya Eş'ari veya Mutezile mezhebine tabi olan kimseyi tekfir etmesi caiz midir? Bununla birlikte Sofileri tekfir etmek caiz midir?

Münezzeh olan Allah'ın adıyla

Cevap: 1-Allah'ın vahdaniyetini ikrar (tasdik) eden, Muhammed b. Abdullah'ın (s.a.a) risaletine, son peygamber olduğuna, nübüvvetine ve Mead'a iman eden ve yukarıda zikredilenlerden hiçbirini inkâr etmeyen kimse kendi Müslümanlığını sabit kılmış ve Müslüman sayılmaktadır. İslam'ın tüm hükümleri böyle birisi için geçerlidir. Can, mal ve ırzı saygındır. Ayrıca bütün Müslümanlara onun mal ve namusunu koruması farzdır. Vallahu A'lem. (Allah daha iyi bilir)

2-Şehâdeteyni söyleyen -yani Allah'ın vahdaniyetine, Muhammed b. Abdullah'ın nübüvvetine ve kıyamete tanıklık ederse- Müslümanlığını sabit edecek hiçbir şeyi inkâr etmeyen kimsenin tekfir edilmesi caiz değildir. Hz. Peygamber efendimizden de (s.a.a) bu işin yasaklandığı yönünde rivayetler nakledilmiştir. Mezhepsel fitneleri körükleyen veya yukarıda zikredilenleri ikrar eden herhangi bir mezhebi tekfir eden kimse, ya cahildir ya kendisini cahilliğe vurmuştur ya da müstekbir kâfirlere hizmet için Müslümanlar arasında uçurum oluşturmak ve tefrika çıkarmak amacıyla Müslümanların arasına sızmış İslam düşmanıdır.

Vallahu A'lem (Allah daha iyi bilir)

Ayetullah'ul-Uzma Vahit Horasanî (Allah bereketini daim kılsın)

Soru: Bizler, Ehlisünnet bölgesinde yaşayan bir (Şii) topluluğuz. Onlar (Sünniler) bizleri kâfir bilmekte ve Şia'nın kâfir olduğunu söylemektedirler. Böyle bir durumda acaba bizler de onlara aynısıyla karşılık vererek, onların bizlere kâfir dedikleri gibi bizler de onlara kâfir muamelesi yapabilir miyiz? Bu tür saldırılar karşısında bizim şer'i vazifemizi açıklamanızı rica ediyoruz.

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

Cevap: Allah Teâla'nın vahdaniyetine ve Hatemu'l-Enbiya'nın (s.a.a) nübüvvetine tanıklık eden herkes Müslümandır, Caferi mezhebinin takipçilerinin can, ırz ve malı gibi onların da canı, ırzı ve malı muhteremdir. Sizin şer'i vazifeniz, sizi her ne kadar kâfir de bilseler şehâdeteyn'i söyleyenlere karşı güzel bir arkadaşlık ve muâşerette bulunmanızdır. Eğer onlar size karşı haksız bir şekilde tutum takınır ve davranırsa, sizler hak ve adalet yolundan ayrılmayın. Eğer onlardan birisi hastalanırsa onun ziyaretine gidiniz, eğer ölürse cenazesinde hazır bulununuz ve eğer size bir işi düşerse, onun hacetini yerine getirin ve Allah'ın hükmüne teslim olun ki şöyle buyurmaktadır: *“Bir kavme olan kininiz, sizi adaletsizliğe sevk etmesin. Adaletli olun, çünkü o, takvaya daha yakındır.”* (Mâide, 8) ve Allah Teâla'nın emrine itaat ediniz ki şöyle buyurmuştur: *“Size İslam'ını (izhar) edene «Sen mümin değilsin» demeyin.”* (Nisa, 94)

Vesselamu aleykum ve rahmetullah

Ayetullah Muhammed Rıza Mehdevî Kenî (Allah bereketini daim kılsın)
(İran Bilgeler Meclisi ve Tahran Âlimler Cemiyeti Başkanı)

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

Soru: Bazı kesimler, bu günlerde İslam hükümlerinin kimlere intibak ettiği konusunda sorular sormaktadır. Acaba Sünni olsun Şia olsun İslam'a bağlı olan fırkaların tamamı İslam'ın kapsamı içinde midir? Ayrıca İslam'ın hükümleri bunları kapsar mı?

Cevap: Şehdeteyn'i (Tevhit ve Hatemu'l-Enbiya'nın (s.a.a) nübüvvetine tanıklık) ikrar eden kimse Müslümandır. Fakat Peygamberin Ehlibeytine karşı düşmanlık ve garaz duyup bunu izhar eden kimseler hariç. Ehlibeyt Şiaları, bütün Müslümanlarla kardeşlik, uhuvvet ve samimiyet içinde, Müslümanların cemaat namazına katılmakla, onların cenazelerinde hazır bulunmakla, hastalarını ziyaret etmekle, onlara karşı dostluk ve yardımda bulunmakla ve İslam düşmanlarının isteği olan Müslümanlara düşmanlık ve tefrikadan sakınmakla görevli ve mükelleftirler. Şialar, tüm mezheplerin mukaddesâtına saygı göstermekle mükelleftir. İslam ve Müslümanların düşmanlarının fitnelere karşı uyanık olunuz ve biliniz ki İslam düşmanları, 'İslami Uyanış'tan korkmaktadır. Allah Teâla şöyle buyurmaktadır: *"Hep birlikte Allah'ın ipine (İslâm'a) sımsıkı yapışın;*

parçalanmayın. Allah'ın size olan nimetini hatırlayın: Hani siz birbirinize düşman kişiler idiniz de O, gönüllerinizi birleştirmişti ve O'nun nimeti sayesinde kardeş kimseler olmuştunuz.” (Âl-i İmrân, 103)”

Allah'ım! İslam ve ehline yardım et, kâfir ve ehlini yardımcısız bırak.

Hangi gruptan olursa olsun Müslümanların tekfir edilmesi, katledilmesi ve mallarının yağmalanması haramdır ve büyük günahlardandır: *“Kim, bir cana veya yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaya karşılık olmaksızın (haksız yere) bir cana kıyarsa bütün insanları öldürmüş gibi olur.” (Mâide, 32)*

**Ayetullah Muhammed Yazdî (Allah bereketini daim kılsın)
(Kum İlimler Havzası Camiatu'l-Müderresin Yüksek Konsey Başkanı)**

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

Allah Teâla şöyle buyurmuştur: *“Allah'tan başkasına tapanlara (ve putlarına) sövmeyin; sonra onlar da bilgisizce, düşmanca Allah'a söverler.” (En'âm, 108)*

Kur'an-ı Kerim, açık bir şekilde yanlış yolda gidenlere kötü söz söylemeyi, lanet etmeyi ve beddua etmeyi yasaklamıştır. Çünkü bu iş, onların da âlemlerin Rabbine bilgisizce kötü söz söylemelerine neden olur. Dikkat edecek olursak eğer, bu ayeti kerimede, başkalarının düşmanlığını tahrik eden ve onları aykırı bir şey yapmaya sevk eden işlerin yasak olduğuna dair genel bir ölçü beyan edilmiştir. Dolayısıyla

bir topluluğun ihtiram gösterdiği ve özellikle de ilahi ve semavi dinlere mensup kimselere karşı kötü söz söylemek, lanet ve beddua etmek doğru bir iş değildir. Eğer bu iş doğrudan veya dolaylı olarak başkalarının ölüm, katliam, tahrip, can, mal ve namusunun zayi olmasına neden olursa çok açık bir şekilde haram ve şeriata aykırıdır. Bu kimseler dünya ve ahirette yaptıklarının cevabını vermek zorundadır. Bu iş, bu kötü söz, bu lanet ve beddua, ister konuşma, şiir ve kaside şeklinde olsun veya hatta matem ve taziye, tiyatro ve sinema sahnesinde, gerçek ya da sanal âlemde olsun fark etmez (haramdır). Başkalarının katliam, ölüm, can, mal ve namusuna tecavüzün tahakkuk bulmasına sebep ve etken olması hasebiyle hepsinin mahiyeti aynıdır.

Bu genel mukaddimeye binaen hiçbir şeyin gizli kalmadığı bu dünyada, uydular yukarıdan, güvenlik güçleri ve ajanlar aşağıdan, gelişmiş ve hızlı irtibat ağı ile internet, radyo, televizyon, cep telefonu ve diğer iletişim araçları ile olayların haberi insanların eline ulaşmaktadır. Semavi mezheplerin liderlerine özellikle ilahi peygamberlere, halifelere, onların haleflerine ve özellikle İslam'ın seçkin şahsiyetlerine ve bir kelime ile Sadr-ı İslam halifelerine, Peygamberin eşlerine ve çocuklarına lanet etmek ve bedduada bulunmak caiz değildir. Bu işin doğrudan etkisi İslam ümmetinin dağılmasına, parçalanmasına ve tefrikaya neden olmasının dışında çeşitli yerlerdeki İslam ülkeleri arasında farklı çatışmaların yaşanmasına da neden olmaktadır. Açıktır ki bu iş haramdır. Sünnet ve hidayet İmamlarının özellikle de Müminlerin Emiri Hz. Ali'nin (a.s) davranışı, bu iddianın şahididir.

Ve genel olarak; hak bir konunun açıklanması için bile olsa lanet, beddua ve kötü söz söylemenin hiçbir yer ve hiçbir zamanda en küçük bir olumlu etkisi ve olmamış ve olmayacaktır.

Bu noktayı da unutmamak gerekir ki âlim, bilim adamı, akademisyenler tarafından toplu veya bireysel olarak bir hakikatin araştırılması ve ispat edilmesi, ilim havzalarında ve üniversitelerde bilimsel, araştırmacı, eğitici bir atmosferde politika, ön yargı ve sınıflandırmadan uzak olarak yapılmış ve yapılacaktır. İlahiyat, sosyoloji veya öteki tüm bilimsel dallardaki ilerlemeler her zaman dostluk ve düşmanlıktan uzak (özgür) atmosfer içinde gerçekleşmiş ve gerçekleşecektir.

Allah'ın bizleri koruması için, İslam ümmetinin farklı sınıflarının, dünyanın günümüzdeki koşullarını ve zamanı tanıyarak bu konulara daha fazla dikkat etmelerini, daha esaslı, mantıklı ve makul bir şekilde hareket etmelerini ümit ediyorum. İnşallah.

Üstat Doktor Ferid Vâsıl Nasr (Allah bereketini daim kılsın)
(Mısır müftüsü)

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

Esselamu aleykum ve rahmetullahi ve berakatuhu

Zatı âlinizden farklı İslam mezhepleri takipçilerinin, Ehlibeyt mezhebini taklit eden kişilere örneğin İmamiye Şia'sına iktida etmesi ve uyması hakkındaki değerli görüşünüzü beyan etmenizi rica ediyoruz. Acaba iktida-uyma caiz midir?

16. Şevvalu'ı-Mükerrem.1421

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

Allah'a iman eden ve 'La ilahe illallah, Muhammeden Resulullah' sözünü diyen, Allah'ın birliğine, (Hz.) Muhammed'in (s.a.a) nübüvvetine tanıklık eden, dinde kesin olan şeyleri inkâr etmeyen, İslam dininin rükünlerini ve namazın ahkâm ve şartlarını bilen her Müslüman'ın imameti de sahihtir. Eğer başkaları da bu şartları taşırsa onun da imamlığı sahihtir. Hatta fikhî mezhepleri birbirinden farklı olsa bile. Ehlibeyt Şiaları da bu fikhî mezheplerdendir. Bizler de onlarla beraber Allah'a, Resulü Mükerrem-i İslam'a, Peygamberin Ehlibeyti ve Sahabelerine tabiyiz ve İslam dininin erkânında, usulünde ve onun müsellematında da aramızda hiçbir ihtilaf yoktur. İran İslam Cumhuriyeti'ne yaptığımız yolculukta Kum ve Tahran'da onların arkasında namaz kıldık ve onlar da bize uydular. Allah Teâla'dan İslam ümmetinin vahdetini sağlamasını niyaz ediyor ve her türlü tefrika, çekişme ve fıkıh ve mezheplerin cüz'i konularında bulunan ihtilafları ortadan kaldırmasını diliyoruz.

Allah onaylayan ve doğru yola hidayet edicidir

Doktor Ferid Vâsıl Nasr
16. Şevval.1421 h. / 01.12. 2001
Mısır Devlet Müftüsü

Yüce Rehberlik Makamı Hz. Ayetullahu'1-Uzma Hamanei'nin Kürdistan Halkına Yapmış Olduğu Konuşmasından Kesitler

İmam Hamanei, 2009 yılında Kürdistan bölgesine yapmış olduğu ziyaretinde Müslümanlar arasındaki vahdet konusunda ve İslam mezheplerinin mukaddesâtına hakaretin çirkinliğine değindiği çok değerli açıklamalarda bulunmuştu. Şimdi o açıklamalardan bazı kesitler sunuyoruz:

Bundan birkaç yıl önce, Kürt bölgesinde, Cuma namazında aydın bir âlim konuşma yaptı ve şöyle dedi: “Vallahi, Şia'nın yanına gelenler, Sünnilerin kin ve nefretini onun kalbine kazımakta ve sonra Sünni'nin yanına gitmekte ve Şia'nın kin ve nefretini onun kalbine kazımadır.” Bunlar ne Şia'dır ve ne de Sünni. Ne Şia'yı severler, ne de Sünnileri severler, İslam'a düşmandırlar. Elbette bilmiyorlar, birçoğunu anlamıyor ve neden anlamadıkları da üzüntü kaynağıdır.

Bugün bu Vahabi cemaati Şia'yı kâfir bilmektedir. Ehlibeyt'i seven Sünnileri de kâfir bilmektedirler. İrfanî ve Kadiri tarikatlarına tabi olan Sünnileri de kâfir bilmektedirler! Bu yanlış düşünce nereden kaynaklanmaktadır? Dünya genelindeki bütün Şia halkı, Kuzey Afrika'daki Sünni-Şafii halkı yahut Orta Afrika ülkelerindeki Malikiler, bunlar Ehlibeytin muhipleri ve sevenleridir, kâfir midirler, neden? Çünkü Kahire'deki Hüseyin b. Ali'nin türbesine ihtiram göstermekte ve Re'su'l-Hüseyin Camisi'ni kutsal bilmektedirler. Bundan dolayı onlar kâfirdirler! Şia kâfirdir, Sakkız, Senendeç ve Merivanlı Sünniler de eğer Kadiri veya Nakşibendi tarikatlarıyla irtibatlı iseler onlar da kâfirdirler! Bu nasıl bir düşüncedir? Neden bu yanlış ve uğursuz düşüncelerden dolayı Müslüman kardeşlerin arasında ihtilaf oluşsun? Bazı Şialar da cahillik, gaflet veya bazen maksatlı olarak ihtilaf yaratmak için Ehlisünnetin mukaddesâtına hakaret etmektedir. Diyorum ki: Her iki grubun da tutumu şer'i olarak haram ve yasalara aykırıdır.⁵⁵

⁵⁵-23.02.1388 h.ş. 2009 miladi.

Yüce Rehberlik Makamı Hz. Ayetullahı'l-Uzma Hamanei'nin Kürdistan'daki Şia ve Sünni Öğrencileri Kabulünde Yaptığı Açıklamalar

Bizlerden bazıları, dostlarımıza ateş ediyoruz, öyle sanıyoruz ki düşmana doğru ateş ediyoruz! Bizlerden bazıları, bizleri kendi içimizde meşgul etmek için düşmanların plan ve projesi olan mezhebi ihtilafları körüklemek istemelerinden gaflet ediyoruz. Bir Şia'nın tüm gayreti Sünni'yi vurmak, bir Sünni'nin tüm gayreti Şia'yı vurmak (mı) olmalı. Bu çok üzüntü vericidir ve düşman bunu istemektedir.

Filistin'i himaye etme konusunda hiçbir ülke ve devlet İslam Cumhuriyeti'nin tozuna bile yetişemedi. Bunu tüm dünya tasdik etmektedir. Öyle ki bazı Arap ülkeleri rahatsızlıklarından dolayı seslerini yükselttiler ve İran kendi menfaatleri için burada çaba sarf ediyor, dediler! Elbette Filistinliler bu sözlere aldırış etmediler. Gazze olayında ve yirmi iki günlük savaşta İslam Cumhuriyeti tüm düzeylerde; Rehberlik, Cumhurbaşkanlığı, çeşitli yetkililer ve halk gösteriler düzenlediler, para ve yardımlar topladılar ve hepsi mazlum ve Müslüman Filistin halkı içindi. Tüm bunların arasında, bir anda bir virüsün çoğaldığını gördük. Durmadan bazı büyüklerin, bazı âlimlerin, bazı saygıdeğer insanların yanına gitmekte ve “Beyefendi! Sizler kimlere yardım ediyorsunuz? Gazzeliler nasibidirler!” dediler. Nasibi yani Ehlibeyt düşmanı. Bir grup bunlara inandı! Gördük ki mesaj getirmişler ve diyorlar ki “Bunlar nasibidir!” Allah'a sığınırız, Allah'ın laneti kovulmuş, habis şeytanın üzerine olsun dedik. Gazze'de El – İmam Emirülmüminin Ali b. Ebu Talip camisi var, el-İmam Hüseyin camisi var. Bunlar nasıl nasibi olabilirler? Evet, Sünni'dirler, ama nasibi değildirler. Böyle konuştular, böyle davrandılar. Bunun karşı noktası da var. Bir grup kalkıp Kum'a gidiyor, Şia'nın kitaplarını inceliyor ve diyor ki: “Bu kitaplar Şia kitaplarıdır!!” Ya da cahil, gafil ve maksatlı birisi minberde Ehlisünnet mukaddesâtına kötü ve saçma sözler

ediyor. Bunu kaydediyor, cd'leştiriyorlar, oraya buraya giderek bunu yayınlıyorlar. Daha sonra diyorlar ki; "Görüyor musunuz? İşte Şia budur!" Bunu ona, onu buna kötülüyorlar. Bunun anlamı nedir? "*kuvvetiniz gider*"⁵⁶ yani ihtilaf oluştuğunda, tefrika yaratıldığında, insanlar birbirlerine karşı kötü zanda bulduklarında, birbirimizi hain bildiğimizde doğal olarak işbirliği de yapmayacağız. Birlikte hareket etsek de samimi olmayacağız. Bu, düşmanın peşinde olduğu şeydir. Hem Şia âlimi, hem de Sünni âlimi bunu anlamalı ve idrak etmelidir. İki mezhebin bazı usullerde ve bazı ferî konularda ihtilafı olması doğaldır. Elbette birçok yerde de müştereklerdir. Ancak ihtilaf, düşmanlık demek değildir. Şia fakihlerinin bazı konularda fetvaları yüz seksen derece bir birinden farklıdır. Hakeza Ehlisünnet imamlarının fetvaları birçok konuda birbirlerinden farklıdır. Ancak ihtilaf var diye, birbirlerine kötü söz söylemelerinin, hakaret etmelerinin anlamı yoktur. Çok güzel, bunun mezhebi budur, onun mezhebi de odur (demek gerekir)... aynı şekilde Peygamber'in Ehlibeyti'nin Şialara mahsus olduğu ve onlara ait olduğu düşüncesine de kapılmamak gerekir. Hayır, tüm İslam dünyasına aittir. Fatımatu'z-Zehra'yı (s.a) kabul etmeyen var mı? Cennet gençlerinin efendileri Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin'i kabul etmeyen var mı? Şiaların büyük İmamlarını kabul etmeyen var mı? Ancak birisi onu imam ve itaatinin farz olduğunu kabul ediyor ve bir diğeri kabul etmiyor. Ama kabul ediyorlar. Bunlar hakikatlerdir. Bunları anlamak gerekir. Bunları iyice yerine oturtmak gerekir. Elbette bazıları bunları anlamamakta ve düşmanların tahriklerine kapılmaktadır. Hem de doğru bir iş yaptıklarını sanmaktadırlar: "*De ki: Size, (yaptıkları) işler bakımından en çok ziyana uğrayanları bildirelim mi? (Bunlar;) iyi işler yaptıklarını sandıkları halde, dünya hayatında çabaları boşa giden kimselerdir.*" (Kehf, 103 ve 104). İyi bir iş yaptıklarını sanıyorlar, düşmana hizmet ettiklerinden gaflet ediyorlar. Bu zamanımızın özelliklerindedir.⁵⁷

⁵⁶- "Allah ve Resûlüne itaat edin, birbirinizle çekişmeyin; sonra korkuya kapılırsınız da *kuvvetiniz gider*. Bir de sabredin. Çünkü Allah sabredenlerle beraberdir." Enfâl, 46. Mütercim.

⁵⁷-23.02.1388 h.ş. 2009 miladi.